

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

33. ČÍSLO / XXI. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

18. SRPNA 2013

Z obsahu:

**Neexistuje životní kříž,
který by Kristus
nesdílel s námi**
Promluva Svatého otce
Františka po pobožnosti
křížové cesty na pláži
Copacabana v Rio de
Janeiro, 26. července 2013
- strana 2 -

**Jaroslav kde světa rek
porazil Tatarů vztek**
Svatý Hostýn vítěznou
horou křesťanů
- strana 4 -

**Takaši Nagai -
poselství pro nás**
Dom Antoine-Marie OSB
- strana 6 -

**Všechno zůstává stejné -
a přece zcela jiné**
Romano Guardini
- strana 9 -

**Eucharistický zázrak
v Buenos Aires - Hostie
se proměňuje v krvácející
tkáň**
- strana 10 -

**„Když se modlíte,
zůstane vaše srdce čisté“**
P. Urs Keusch
- strana 12 -

**Dát život dítěti - nezna-
mená to vystavit je
očekávanému utrpení?
Zvláště v tak
ohroženém světě?**
- strana 13 -

*Panno Maria Svatohostýnská,
Ochránkyně Moravy, oroduj za nás!*

Editorial

Být svatým... Jak říká Romano Guardini (str. 9), svatý je ten, kdo vchází do přítomnosti Kristovy, prožívá jeho život a z jeho lidství stoupá do jeho božství. Čili Pavlovo: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus.“

K tomu ovšem musíme dorůstat. Cesta ke svatosti je cestou kříže. Může se nám zdát, že kříž našeho života je příliš těžký. Ale svůj kříž neneseme sami, Kristus jej nese spolu s námi. A pokud i přesto svůj kříž nemůžeme unést, pak bychom se měli zamyslet nad tím, zda není v našem životě něco, co oslabuje Kristovu pomoc – každodenní zvykový hřích, malá důvěra v Boží moc, zamaskované podoby naší pýchy, pasivita až lenost vyjít vstříc Bohu...

Jedním z křížů, které na lidstvo doléhají, je ohrožení čistoty dětských duší, vedoucí leckdy až k zoufalství dětí. (str. 12) Je vůbec možné uchránit děti před záplavou vjemů, mnohdy ďábelsky vytvořených, které pronikají do jejich nevinných myslí a duší? P. Keusch ukazuje, že je to sice obtížné, ale možné to je. A dává k dispozici čtyři věci, které mají rodiče dělat, aby své děti ochránili. Mladším generacím se to může zdát „staré“ a „prošlé“, ale dějiny křesťanství ukazují, že základy jsou pevné a některé věci mají svou platnost věčně. Je potřeba děti přivádět k Ježíši – ale ke skutečnému Ježíši, ne k nějaké karikatuře –, a to už od nejtěplejšího věku, vždyť ony právě Jemu patří. Musíme vynaložit maximální úsilí, aby jejich život byl pevně zakotven v Bohu, jediné záchraně člověka.

Takaši Nagai si na svůj pomník dal (str. 6): „Jsme služebníci neužiteční. Udělali jsme to, co jsme byli povinni udělat.“ (Lk 17,10) Nejen rodiče, ale každý z nás je povinen usilovat, aby své pozemské životní poslání naplnil na maximum (ne jen zčásti). A Bůh ostatní už doplní.

Velkou pomocnicí je nám Panna Maria. Ona zná naše potřeby, sama byla nositelkou nejvyšší zodpovědnosti – za pozemský život Spasitele všeho světa. A je ochránkyní a divotvůrkyní i tehdy, kdy křesťané musí bránit svou vlast před ďábelskou silou protivníka, jak ukazuje historie Svatého Hostýna, poutního místa evropského významu (str. 4).

V Roce víry a v Roce Eucharistie pak posiluje naši víru v reálnou Kristovu přítomnost v jediném kousíčku proměněné Hostie eucharistické zázrak v Buenos Aires, který se dotýká biskupské služby současného papeže Františka. (str. 10)

Daniel Dehner

Neexistuje životní kříž, který by Kristus nese s námi

Promluva Svatého otce Františka po pobožnosti křížové cesty
na pláži Copacabana v Rio de Janeiro, 26. července 2013

Drazí mladí! Přišli jsme dnes, abychom doprovodili Ježíše na jeho cestě bolesti a lásky, na křížové cestě, která je jedním z důležitých okamžiků Světových dnů mládeže. Na závěr jubilejního roku 1984 se blahoslavený papež Jan Pavel II. rozhodl svěřit kříž vám, mladým, se slovy: „Neste jej do světa jako znamení Ježíšovy lásky k lidstvu a ohlašujte všem, že pouze v Kristu mrtvém a zmrtvýchvstalém je spása a vykoupení.“ (*Parole ai giovani* [22 aprile 1984]: *Insegnamenti* VII, 1 [1984], 1105) Od té chvíle tento kříž putoval všemi světadíly a prošel nejrozmanitějšími místy lidské existence, takže je téměř nasycen životními situacemi mnoha mladých lidí, kteří jej viděli a nesli. Nikdo se nemůže dotknout Ježíšova kříže bez toho, aby na něm nezanechal něco ze sebe samého a zároveň aby nenesl něco z Ježíšova kříže ve svém vlastním životě. Chtěl bych, aby tento večer, kdy doprovázíme našeho Pána, zazněly ve vašem srdci tři otázky: Co jste vy, drazí mladí z Brazílie, zanechali na Kříži během těchto dvou let, kdy putoval vaší rozlehlou zemí? A co zanechal Ježíšův kříž v každém z vás? A nakonec, jaké ponaučení dává tento Kříž životu každého z nás?

Starobylá tradice římské církve vypráví o apoštolu Petrovi, že během Neronova pronásledování křesťanů utíkal z města. Na cestě potkal Ježíše, který kráčel opačným směrem než on, a proto se ho překvapeně zeptal: „Pane, kam jdeš?“ Ježíš mu odpověděl: „Jdu do Říma, aby mě znovu ukřížovali.“ V tu chvíli Petr pochopil, že má Pána následovat s odvahou až do krajnosti, ale zejména pochopil, že na této cestě nebude nikdy sám. Byl s ním stále ten Ježíš, který ho miloval až k smrti na kříži. Ano, Ježíš se svým křížem kráčí po našich cestách a bere na sebe naše obavy, naše problémy, naše utrpení, i ta nejhlubší. Ve svém kříži se Ježíš spojuje s mlčením všech obětí násilí, které nemohou křičet, zejména těch, kdo jsou nevinní a nikdo je nebrání. Svým křížem se Ježíš sjednocuje s rodinami, které pro-

žívají těžké chvíle, které oplakávají tragickou ztrátu svých dětí, jako v případě 242 mladých obětí požáru ve městě Santa Maria na počátku tohoto roku. Modleme se za ně. V kříži se Ježíš sjednocuje se všemi lidmi, kteří trpí hladem, ve světě, který si na druhé straně dovoluje přepych každodenního vyhazování tun jídla. Svým křížem se Ježíš spojil s mnoha otci a matkami, kteří trpí, když se jejich děti stávají oběťmi umělých rájů, jakými jsou drogy; ve svém kříži se Ježíš spojuje s těmi, kdo jsou pronásledováni pro náboženské přesvědčení, pro svůj názor nebo jednoduše pro svou barvu pleti. Ve svém kříži se Ježíš sjednocuje se všemi mladými, kteří ztratili důvěru v politické instituce, protože vidí jejich egoismus a korupci, nebo ztratili důvěru vůči církvi, ba dokonce víru v Boha kvůli nesrovnalostem života křesťanů a služebníků evangelia. Ježíš tolik trpí naší nedůsledností! Na Kristově kříži leží utrpení, lidský hřích, také náš hřích, a Ježíš přijímá toto všechno s otevřenou náručí, nese na svých ramenou naše kříže a říká nám: „Odvahu! Svůj kříž neseš sám! Já ho nesu s tebou. Já jsem zvítězil nad smrtí a přišel jsem proto, abych ti dal naději a život.“ (srov. Jan 3,16)

Nyní můžeme odpovědět na druhou otázku: Co zanechal Ježíšův kříž v těch z vás, kdo jste jej viděli a dotýkali se ho? Co kříž zanechává v každém z nás? Zanechává dobro, které nemůže dát nikdo jiný: jistotu věrné Boží lásky k nám. Tak velké lásky, která dokáže vstoupit do našeho hříchu a odpustit ho, vstoupit do našeho utrpení a dát nám sílu ho nést, vstoupit do naší smrti a zvítězit nad ní a dát nám spásu. V Kristově kříži se nachází všechna Boží láska, jeho nesmírné milosrdenství. A toto je láska, které můžeme důvěřovat a ve kterou můžeme věřit. Drazí mladí, důvěřujme Kristu a svěřme se mu (srov. *Lumen fidei*, 16), neboť On nikdy nikoho nezklame! Pouze v Kristu, který zemřel a vstal z mrtvých, nalezneme spásu a vykoupení. S Ním zlo, utrpení a smrt nemají poslední slovo, protože

Dokončení na str. 12

Zpráva o krutostech, s jakými se lidé dokážou obracet proti Božím poslům, tě má připravit na překvapující Ježíšova slova, která jako by ani nepatřila do radostné zvěsti. Pros Ducha Svatého, aby ti dal poznat, jak máš přijímat protivenství a jak se máš chovat k těm, kteří k tobě přicházejí v Božím jménu. Oni jsou totiž jeho hlasem, který ti oznamuje věci naléhavé, ale i nepřijemné. Čím větší je lidská zatvrzelost, tím důraznější musí být Boží varování. Není proto divu, že se proroci setkávají s nevolí a záští. Jeremiáš z Božího pověření vyzýval k obrácení a varoval před příchodem nepřítele, který obklíčí Boží město. Ale ani když se Hospodinovo slovo naplnilo, nepřiznal Jeruzalém svou vinu, nýbrž se obrátil proti prorokovi.

Jeremiášův osud také názorně ukazuje, odkud často pramení zášť a zloba vůči Božím poslům: panovník ustupuje zájmům svévolných úředníků, kteří mu přerostli přes hlavu. Ti myslí jen na své postavení, na svůj prospěch a pohodlí. Ačkoliv Jeremiáš jen tlumočil varování od Hospodina, překroutili rádci skutečnost a obvinili ho lživě, jako by hledal neštěstí svého lidu.

Na tuto skutečnost tě chce upozornit nejvyšší Prorok jednak proto, že stejný osud křivého obvinění čeká i jeho samotného. Všimni si, že je mu při tom úzko a mluví o tom s velkou bolestí. Ale uvádí to také proto, abys věděl, že ani ty se nebudeš moci vyhnout podobným svízelm, chceš-li být jeho učedníkem. Proč mluví o ohni, který přišel vrhnout na zem, a současně o velké touze, aby už vzplánil? Protože hořet Ježíšovým plamenem znamená také prorokovat, hlásat jeho poselství, třeba beze slova. Ježíšova pravda je oheň, který pálí a stravuje, ale současně také očišťuje a proměňuje. Odstraňuje všechno, co je uschlé a neúčinné, a to se přitom často houževnatě brání. Naopak tento oheň vítá všechno to, co touží hořet nejčistší láskou ke svému Pánu a Spasiteli. To je tedy důvod, proč Pánův oheň nutně vede k rozdělení. Ježíš sám však příčinou tohoto rozdělení není. Jeho touhou není rozdělovat ani vyvolávat spory. Ty jsou jen důsledkem rozdílného a často protichůdného vztahu k němu a k jeho slovu. K tomu, abys na sebe svolal nelibost svého okolí, není často ani

Nezbytná protivenství

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Nepřišel jsem zavést pokoj, ale rozdělení.

zapotřebí, abys otevřel svá ústa. Již sama skutečnost, že Ježíšův oheň výrazně svítí a sálá, může být na obtíž těm, kteří si libují v šeru a v chladu. Kdybys chtěl s nimi za každou cenu zachovat pokoj, musel bys v sobě udušit Ježíšův plamen a stát se chladným a netečným jako ostatní. To by však znamenalo opustit cestu a poslání svého Pána.

Pánu je úzko nejen proto, že ho čeká umučení a smrt, ale i proto, že svým poselstvím nutně působí také bolestné rozdělení. I tobě to nutně působí bolest, že dochází k nepochopení, nepřátelství i pronásledování, a to tím více, když se tak děje nikoliv od cizích, ale od vlastních lidí. Ale ani Pánu se nevede jinak: *Přišel mezi své, a svoji ho nepřijali.*⁽¹⁾ Podrobil se však vůči Otce: *Místo radosti, která se mu nabízel, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky.* Jako jeho svědek se nemůžeš vyhybat jeho osudu: *Je velké množství těch, kteří se na nás dívají.*

Vždyť doba proroků zdaleka neskončila. *Moudrost Boží říká: Pošlu k nim proroky a posly, z nich některé budou zabíjet a pronásledovat...*⁽²⁾ Od samého začátku zde byli věřící, kteří *předvídali z podnětu Ducha Svatého*⁽³⁾. Čím více se přibližuje nepřítel, tím naléhavější je jejich volání. Ani oni nenechávají nikoho lhostejným, ale jako dříve, hlasy, jimiž Duch Svatý promlouvá k světu, setkávají se s protichůdným ohlasem a vzniká tak rozdělení.

Pociťuješ-li nechuť k takovým proroctvím, nechápej to hned jako důvod, abys je odmítal. Uvážlivě zkoumej, proč jsou ti proti srsti, aby ses nakonec nepřipojil k těm, *kteří se dopustili zlého, když proroka vsadili do studny.*

Jediná síla, která ti pomůže přemáhat rozdělení a vrátí tě na správné místo, je pokora. Poklekní před Pánem a přiznej upřímně a otevřeně: *Jsem jen chudák a ubožák. Ty jsi můj pomocník a zachránce.*⁽⁴⁾ Nauč mě svědčit o tobě a snášet přitom nepřizeň, jak tys ji snášel, *když ti lidé prudce odporovali.* Nauč mě dívat se

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 38,4–6.8–10

Úředníci řekli králi: „Ať je zabit tento člověk, neboť oslabuje ruce bojujícího mužstva, které zůstalo v tomto městě, i ruce všeho lidu, když k nim mluví takové řeči, protože nehledá tento člověk blaho tohoto lidu, ale jeho neštěstí.“ Král Sidkijáh řekl: „Hle, je ve vašich rukou“ – neboť král proti nim nic nezmohl. Vzali tedy Jeremiáše a uvrhli ho do cisterny královského prince Malkijáha, která byla ve vězeňském dvoře; spustili Jeremiáše po provazech do cisterny, ve které nebyla voda, ale jen bahno; a Jeremiáš zapadl do bláta. Etiopan Ebedmelech vyšel z královského paláce a řekl králi: „Můj pane, králi, tyto muži se dopustili zlého činu vším, co spáchali proti proroku Jeremiášovi, když ho vsadili do cisterny. Umře v ní hladem, neboť ve městě už není chléb.“ Tu rozkázal král Etiopanu Ebedmelechovi: „Vezmi s sebou odtud tři muže a vytáhni proroka z cisterny dřív, než umře.“

2. čtení – Žid 12,1–4

Bratři! Nesmírné je množství těch, kteří se na nás dívají! Odhodme proto všecko, co by nás mohlo zatěžovat, všecko, co by nás mohlo rozptylovat, a vytrvale běžme o závod, který je nám určen. Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti. Místo radosti, která

Dokončení na str. 8

na druhé tvýma očima, abych nesoudil jinak, než soudíš Ty. Nauč mě přemáhat mou vlastní nevoli a povýšenost, abych byl schopen rozeznávat Tvůj hlas a Tvou vůli v těch poselstvích, která pro mne a pro mé dobro vkládáš do úst druhých lidí. *Vytáhni mě z jámy zkázy*, kterou mi druzí připravují, i z *bahnitého kalu*, do kterého sám upadám pro svou pýchu. *Na skálu postav mé nohy*⁽⁵⁾, abych nekolísal, když ke mně promlouvá Tvá láska.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 1,11; ⁽²⁾ Lk 11,49; ⁽³⁾ Sk 11,28;

⁽⁴⁾ resp. žalm 40; ⁽⁵⁾ srov. tamtéž.

Jaroslav kde světa rek porazil Tatarů vztek Svatý Hostýn vítěznou horou křesťanů

Pozornému poutníkovi neujde hlavní motiv svatohostýnského mariánského obrazu, kdy Panna Maria s Ježíškem v náručí, stojíc na půlměsici – symbolu pohanství – sesílá blesky kamsi dolů. Víme, že na pohanské tatarské vojsko. Obraz v průčelí baziliky i milostná soška Hostýnské Madony jednoznačně odkazují na záchranu Moravy před Tataru ve 13. století, jež se udála právě na přímluvu Bohorodičky. Střet s mongolským kmenem Tatarů na kruté trýzněné Moravě v roce 1241 nepředstavoval izolovaný konflikt, nýbrž byl součástí mohutné invaze asijských nájezdníků do Evropy. Křesťanské národy střední a východní Evropy musely jeden po druhém osvědčit v boji, že si svou křesťanskou vlast nedají vzít.

Historické prameny a literatura hovoří o šamanském kultu tehdejších Tatarů. Ikonografie někdy zobrazuje poražené Tatarsy 13. století se symbolem islámského půlměsíce, jehož se používá jako obecného symbolu protikřesťanského pohanství, zejména s odkazem na pozdější turecké nájezdníky. Ale tatarské hordy byly tenkrát ještě ctiteli přírodních božstev, přívrženci šamanismu a čarodějnictví. Až později se jejich potomci přiklonili k islámu.

Tatarský protivník byl krutý, lstivý a nelítostný. Kočovnickou říši založil počátkem 13. století Temudžin tím, že si silou podrobil nebo vyhladil celé kmeny a národy. Jeho panství se brzo rozkládalo od Koreje přes severní Čínu po Indii, Perský záliv, Kavkaz až k Sibiři. Temudžin na shromáždění vládnoucích knížat v roce 1206 dostal od šamana jméno Čingischán, jež znamená císař císařů a vladař vladařů. S udělením tohoto jména ho šaman vyzval k porobení celého světa. V roce 1235 se Čingischánovi potomci rozhodli podniknout nové výboje. Jeden z nich směřoval do východní Evropy. Válka proti Rusku začala fakticky již v roce 1223, kdy Čingischánův syn Oktaj porazil jihoruská knížata v bitvě nad řekou Kalkou u Azovského moře. Zahynulo šest knížat.

Zajatí Rurikovci byli s neobyčejnou krutostí umačkáni pod deskami, na nichž Tatarři hodovali. V roce 1237 táhlo jihoruskými stepmi na tu dobu neuvěřitelných 500 000–600 000 tatarských vojáků, jejichž šípy a kopí budou po tisících kosit evropské válečníky. Novodobým slovníkem bychom tehdejší hrozbu mohli označit za globální nebezpečí. Představovala totiž dynamický a nepřetržitý výboj do všech světových stran. Kdyby jej nezastavili spojení křesťané ve střední Evropě, pokračoval by dál, dokud by pohanské kopí s naraženou lebkou nebylo vetknuto v půdu Gibraltaru, do břehů Temže nebo třeba do ledu norského Osla.

Nevidanou rychlostí se Asiaté přehnali Ruskem, které jako první přineslo bolestnou oběť. V roce 1237 dobyl chán Batu město Rjazan, kde všechno obyvatelstvo vyvraždil, včetně knížete Jurije, jeho rodiny, bojarů a duchovních. Při beznaděné obraně města Kolomna padl kníže Roman Igorovič s celou svou družinou. Byla poražena Moskva, v níž dobyvatelé zajali knížete Vladimíra II. V roce 1238 do byli pohané město Vladimir na Klazmě. Manželka knížete Jurije s příbuznými,

*Mikoláš Aleš (1852–1913):
Rytíř Jaroslav*

*Obraz Panny Marie Svatohostýnské
ze 17. století*

bojary a biskupem se uchýlili do chrámu, kde zahynuli v plamenech. Synové vladi-mirského knížete Jurije Vsevolod a Mstislav vešli do věčnosti během hrdinného boje proti přesile nepřátel. V roce 1240 byl obrácen v sutiny Kyjev. Veškerý porobený lid byl zmasakrován nebo zotročen. Svátá Rus vykrvácela po 17 letech tuhých bojů a až do roku 1480 úpěla pod mongolskou krutovládou.

Polsko, Slezsko ani Uhry nebyly schopny účinného odporu proti ohromné stepní říši, která předznamenala budoucí hubitelské mocnosti, jako byli např. muslimští Turci. V bitvě u Lehnice v roce 1241 padl slezský kníže Jindřich Pobožný spolu s vojenskými oddíly Moravanů, Slezanů, Řádu německých rytířů a templářského řádu, celkem v počtu 10 000 bojovníků. Osudová prohra mohla být odvrácena, neboť pouhý den pochodu dělil slezské bojovníky kříže od 46tisícového vojska českého krále Václava I. (vládl 1230–1253), který spěchal křesťanům na pomoc. Kočovníkům se dařily rychlé přesuny, což byla jejich výrazná strategická výhoda. Přemyslovský panovník částečně zastavil Mongoly v Kladsku. Jejich hlavní proud se obrátil na Moravu a odtud do Uher. Čechám se vyhnul.

V témže roce byl uherský král Béla IV. poražen na řece Slané. Jelikož tatarské oddíly pronikly do Lužice, očekával čes-

ký král útok na severu země. Česká a německá vojska vyvíjela na zhoube rostoucí tlak. Navíc byly české hranice dobře chráněny záseky a horský terén neumožnil Mongolům vpád do země. Naproti tomu širé roviny Ruska a Polska nekladly jejich ničivé síle žádný odpor. Mongolské hordy smetly vše, co jim stálo v cestě.

Moravské markrabství bohužel nemělo takové štěstí jako Čechy. V květnu 1241 pronikli Tataři Opavskem a Moravskou branou u Hranic na Moravu. Na rychlých malých koních se rozjeli zemí. Rozsévají smrt ze svých natříkrát prohnutých luků, jejichž zvláště naříznuté šipy vydávaly pověstný zpěv smrti. Vesnice i města se obracely v popel. Obyvatele zachránil před děsivou smrtí jen útek. Král Václav spěchal s armádou na pomoc krvácející Moravě.

Rozhodující bitva mezi křesťany a Tatarsy byla na Moravě svedena 25. června 1241 u Olomouce. Zvítězilo v ní české vojsko pod velením Jaroslava ze Šternberka. Za vojenské zásluhy získal Jaroslav od krále Václava titul moravského vicemarkraběte. Papež Řehoř IX. blahopřál českému králi k Jaroslavovu triumfu. Panovník se osobně odebral na Moravu, aby svému vojevůdci vyjádřil vděčnost. Rytíř Jaroslav se od té doby nepřetržitě těší úctě moravského lidu. Jako neohrožený hrdina je roven ruskému bohatýru – tatarobijci Iljovi Muromcovi. Jaroslavova postava byla pozitivistickými historiky zpochybňována. Jako historickou osobnost ji však uvádějí středověcí a novověcí kronikáři i historikové Pulkava, Dlugosz, Dubravius, Václav Hájek z Libočan, Paprocký, Balbín, Pešina, Tanner, Veleslavin a další, stejně jako matrika holešovská nebo Anály Zábrdovické. Rukopis královédvorský, který je pokládán za spornou historickou památku, obsahuje zpěv s názvem *Jaroslav*, který vypráví o vpádu Tatarů do Evropy, obležení Hostýna i jeho vysvobození na přímluvu Panny Marie. Bitva u Olomouce v roce 1241 bývá zaměňována se střetnutím českého vojska s Kumány a Maďary u téhož města v roce 1253, ve kterém byly české vojsko pokořeny.

Tataři po plnění Moravy odtáhli do Uher, kde se spojili s druhým proudem nájezdníků. Český král Václav I. spolu s rakouským vévodou Bedřichem II. by-

li připraveni k obraně na hranicích Rakouska a Uher. Asijské hordy nechtěly v tomto okamžiku riskovat srážku s oběma křesťanskými knížaty. Je jisté, že vítězství nad Tatarsy v roce 1241 mělo značný význam pro obranu celé střední Evropy a znamenalo zastavení dalšího tatarského postupu, ačkoliv Tataři chtěli původně pokračovat ve výboji dál do Německa, respektive podrobit si celý dosažitelný svět. Proč mongolští nájezdníci neobrátily výboj dál na západ? Pokud proniknout Rakouskem do západního Podunají ztroskotat kvůli zmobilizované vojenské síle českého a rakouského panovníka, která kočovníky účinně od útoku odrazovala. Chán Batu musel vzít v potaz draze zaplacená vítězství v Polsku i Uhrách, prohru u Olomouce; věděl, že jeho vojenská moc v důsledku toho není dostatečná k pokoření západních zemí. Rozhodující ovšem byla smrt velkého chána Oktaje, která přiměla Batua jako člena vládnoucího rodu k rychlému návratu do Asie.

Během moravského tažení do Uher v roce 1241 Tataři vybili klášter Hradisko u Olomouce. Jejich řádění mělo strašlivý dopad na život domácí populace. Bylo samozřejmé, že se obyvatelé nížin stahovali na opevněná vyvýšená místa, jakým je Svatý Hostýn, kde se Tatarům (možná později i Kumánům a Maďarům) brá-

Mikoláš Aleš - ilustrace k hrdinskému zpěvu Jaroslav z Rukopisu královédvorského. Kresba Svatohostýnské Madony a první verše zpěvu.

Zemřel nejstarší kardinál

V neděli 28. července 2013 zemřel nejstarší kardinál římskokatolické církve Ersilio Tonini. Bylo mu 99 let. Kardinálem ho v roce 1994 jmenoval Jan Pavel II. Tehdy už mu bylo více než 80 let, takže nikdy nebyl způsobilý volit papeže. Nejstarším žijícím kardinálem se tak stal 96letý Ital Fiorenzo Angelini.

Ze zpráv zahraničních agentur

nili. Výškou 736 m představoval Hostýn s příkrými údolími dobrý obranný bod v jinak rovinaté středomoravské krajině. Obránci na hoře trpěli nedostatkem vody. Prosbami k Bohorodičce dosáhli blahodárného deště. Na pohany pak udeřily hromy a blesky, které zapálily tatarské ležení, a obléhatelé v panice prchli.

Význam Mariiny pomoci v okamžiku krajní existenční nouze činí z Hostýna věhlasné duchovní místo našeho národa. Ztělesněním spravedlivého obranného boje je pak rytíř Jaroslav ze Šternberka, vítěz od Olomouce a zachránce Moravy, jehož ctíme jako věrného syna vlasti. Svatý Hostýn je symbolem odhodlanosti bránit domovinu, znamením spravedlivého odporu domácího lidu proti cizím agresorům. Kdyby Moravané padli asijským nájezdníkům do rukou, čekalo by je otroctví nebo krutá smrt. Vzdávat se nemělo cenu.

V čase střetu kultur je důležité připomínat si, že již před staletími jsme přestali fatální hrozby, nepodřídili se silnějšímu protivníkovi a navzdory mocenským poměrům a síle útočníka jsme se ctí udrželi v ruce meč a štít s českým lvem! Svatohostýnský zázrak hovoří k dnešním Čechům, aby nikdy nevydali vlast sebemocnějšímu nepříteli! Vždyť u Boha není nic nemožného, ani pád satanských říší zla, ani záchrana národů, které obracejí svou naději v Hospodina.

Památka hostýnských obhájců víry a vlasti nás zavazuje. Stůjme pevně na jejich místě!

Ochránkyně Moravy, Matko Boží Svatohostýnská, oroduj za nás!

Takaši Nagai - Poselství pro nás

Takaši Nagai se narodil blízko Hirošimy roku 1908. Jeho rodina byla šintoistické víry a měla pět dětí. V roce 1928 se zapsal na lékařskou fakultu v Nagasaki. „Už na střední škole jsem propadl materialismu. Sotva jsem začal studovat na lékařské fakultě, už mě nechali provádět pitvy... Obdivuhodná struktura těla podnítila můj obdiv. Ale pro mě to nebylo nic jiného než čistá hmota. Duše? Strašidlo vynalezené podvodníky, aby oklamali prosté lidi.“

Roku 1930 dostal jednoho dne od svého otce telegram: „Přiď domů!“ Po příjezdu se dověděl, že jeho matka utrpěla záchvat mrtvice a nemohla mluvit. Posadil se k ní a četl v jejím pohledu poslední „Na shledanou“. Tato zkušenost změnila jeho život: „Tímto posledním pronikavým pohledem zbořila moje matka ideologické ohraničení, které jsem si postavil. Její pohled mi řekl, že lidská duše po smrti žije dále. Všechno to přišlo jako vnučnutí, které mělo příchut pravdy.“

Takaši začal číst *Pensées* od Blaise Pascala, filosofa a vědce 17. století. „Duše, věčnost... Bůh. Naš velký předchůdce, fyzik Pascal, se těmito věcmi vážně zabýval!“ řekl si. „Jaká musí být tato katolická víra, aby ji mohl přijmout vědec Pascal, aniž by odporovala jeho vědění? Byl jsem stále připraven hypotézu přezkoušet v laboratoři. Proč bych neměl přezkoušet tu modlitbu, na které Pascal tak stavěl?“ Rozhodl se vyhledat katolickou rodinu, která mu chtěla nabídnout podnájem během studia.

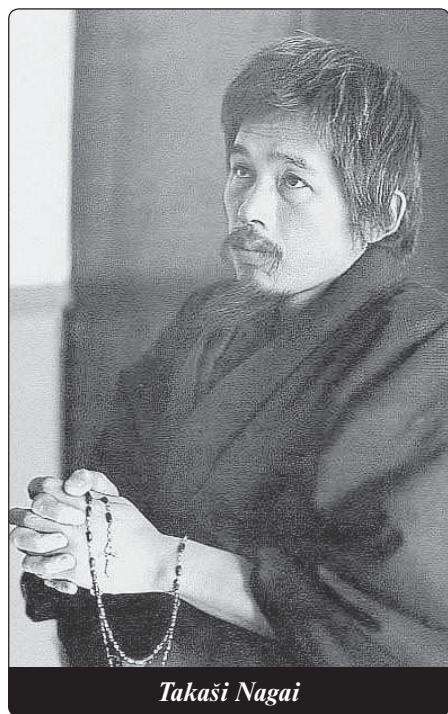
U rodiny Moriyama našel přijetí. Pan Moriyama, obchodník s dobytčím, pocházel ze staré křesťanské dynastie, která si navzdory 250letému pronásledování zachovala víru od doby, kdy ji do Japonska přinesl svatý František Xaverský. Čistota křesťanské víry uvedla mladého Nagaie v úžas: Skromní sedláci mu svým příkladem ukázali to, čemu věřil Pascal, velký přírodovědec!

V březnu 1932 mu zkrátil plány do budoucnosti těžký zánět ucha, při kterém ohluchl na pravé ucho: Protože už nemohl používat stetoskopu, musel se vzdát běžné medicíny. Tak se obrátil k radiologii, která byla v Japonsku teprve v začátcích.

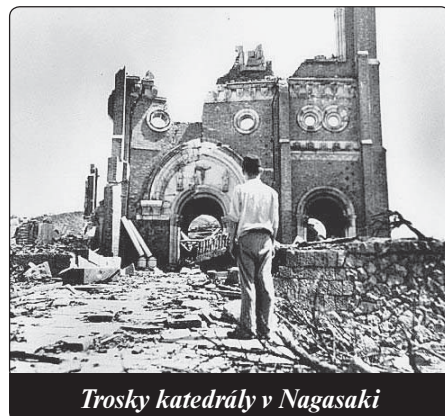
Moriyamovi měli dceru, Midori, která pracovala jako učitelka. Všichni tři se modlili za Takašiho obrácení. V jedné noci se Midori obrátila bolestí na lůžku – měla zánět slepého střeva. Vysokým sněhem nesl Takaši mladou ženu do nemocnice, zatímco jim pan Moriyama svítil na cestu svítilnou. Po cestě pozoroval, jak se puls Midori zrychloval, žhnula horečkou. Běžel rychleji. Konečně nemocnice! Operační sál byl připraven a o sedm minut později bylo všechno vyřešeno.

V příštím roce Takaši narukoval do armády, aby v Mandžusku bojoval proti Číňanům. V jednom balíčku od Midori ležel malý katechismus, který se zájmem četl. Po roce se vrátil zoufalý domů v bídném stavu, protože si byl vědom rozvrácenosti svého života a měl stále před očima hrůzy války. Vrátil se k zaměstnání radiologa a začal studovat Bibli a katolickou nauku. Ale morální požadavky evangelia a nutnost odpoutat se od vazeb ke své rodině mu bránily v obrácení.

Jednoho dne, kdy byl naplněný zoufalstvím, vzal si do ruky zase Pascalovy *Pensées*. Jeho pohled padl na větu, která upoutala jeho pozornost: „Existuje dosti světla pro ty, kdo chtějí vidět, a dosti tmy pro ty, kteří jsou založeni opačně.“ Náhle mu bylo všechno jasné. Dodal si od-

Takaši Nagai

Trosky katedrály v Nagasaki

vahy a prosil o křest, který přijal v červnu 1934. Rozhodl se pro jméno Pavel, na paměť svatého Pavla Mikiho, jednoho z japonských mučedníků, který byl v roce 1597 v Nagasaki ukřižován.

O dva měsíce později se oženil s Midori. Nagai se stal více než jenom lékařem: stal se apoštolem bliženské lásky. Napsal si: „Povinnost lékaře spočívá v tom, aby trpěl se svými pacienty, aby se s nimi těšil a snažil se mírnit jejich utrpení, jako by byla jeho vlastní. Musí mít soucit s jejich bolestmi. Nakonec totiž lékař nemocného neuzdraví, nýbrž jenom když se to zalíbí Bohu. Jakmile člověk toto pochopí, vede diagnóza k modlitbě.“

Od června 1937 do března 1940 byl znovu mobilizován, zúčastnil se jako lékař čínsko-japonské války. Jeho nasazení pro všechny, ať japonské nebo čínské vojáky, ženy, děti a starce, kteří byli nelítostně zapleteni do strašných krveprolití, nabylo heroických rozměrů.

Po svém návratu objevil Takaši znepokojující stopy na svých rukou. Kromě toho se často cítil být vyčerpán. Jeden kolega ho přemluvil, aby si sám udělal rentgenový snímek. Při pohledu na něj zůstal Nagai bez dechu: Zvětšení sleziny! Diagnóza: leukémie. Očekávaná doba života – tři roky. Takaši si septal: „Pane, jsem jenom neužitečný služebník. Ochraňuj Midori a naše dvě děti. Mně ať se stane podle Tvé vůle.“ Svůj život věnoval záchraně života nespočetného množství nemocných, které nemohl rentgenovat nikdo kromě něho.

9. srpna 1945 v 11.02 hodin se objevil oslepující záblesk. V Urakami, severní čtvrti Nagasaki, explodovala atomová bomba a zpusťovala město. Přinesla teploty okolo 9 000 stupňů, jejím plodem bylo 72 000 mrtvých, 100 000 raněných.

Mons. Georg Ratzinger: Abdikace byla pro mého bratra vysvobozením

Na lékařské fakultě, 700 metrů od centra exploze, byl Nagai odmrštěn na zem, když právě pořádal filmy s rentgenovými snímky. Jeho bok byl zasypan skleněnými střepi, nad čelem mu tekla krev... Brzo začala proudit neustávající záplava zraněných: krvácející postavy s roztrhanými šaty, opálenými vlasy... strašlivá představa.

Nagai se vydal až na hranici svých sil. Teprve 11. srpna, když práce poněkud polevila, vyšel, aby hledal Midori, která zůstala doma, zatímco děti s babičkou byly v horách v bezpečí. Jenom stěží našel na pozemku plném sutin a popela místo svého bytu. Náhle zahlédl zuhelnatělé pozůstatky svoji ženy. Na kolenou klečel a plakal. Potom sesbíral její kosti do nádoby. Náhle se něco zalesklo v prachu kostí pravé ruky: Její růženec!

Sklonil hlavu: „Můj Bože, děkuji Ti, že jsi ji dovolil zemřít při modlitbě. Maria, Matko bolestí, díky za to, že jsi ji doprovodila v hodině smrti... Ježíši, Ty jsi nesl těžký kříž, teď jsi rozprostřel světlo míru nad tajemstvím utrpení a smrti Midori a mne samého... Zvláštní osud: Myslel jsem, že mě Midori doprovodí ke hrobu... Teď spočívají její ostatky v mých rukou... Její hlas jako by šeptal: Odpusť, odpusť.“

Odpuštění Nagaiovo bylo dokonalé. Chtěl přivést křesťany zbavené odvahy ztrátou jejich rodin k přesvědčení, že atomová bomba byla částí prozřetelnosti Boží, že ze zla nechává vzniknout stále dobro.

Začátkem září Nagai umíral. Záření atomové bomby zhoršilo jeho utrpení. Řekl: „Umírám spokojeně,“ a upadl do komatu. Někdo mu přinesl vodu z lurdské jeskyně, kterou tam postavil P. Maximilian Kolbe. „Slyšel jsem hlas,“ napsal později, „který mi řekl, že mám P. Kolbeho prosit, aby se za mě modlil. Udělal jsem to. Potom jsem se obrátil na Krista a řekl mu: »Pane, vydávám se do Tvých božských rukou.«“ Příštího rána byl Takaši mimo nebezpečí. Těch šest let navíc, které mu byly dány, připisoval P. Kolbemu. Zatímco se obyvatelé báli vrátit do Urakami, postavil si Nagai v blízkosti svého starého domu chýši a začal odklízet trosky domu. Přitom našel krucifix z rodinného oltáře: „Všechno mi bylo vzato,“ řekl. „Jenom tento krucifix jsem opět našel.“

Dne 23. listopadu 1945 byl Nagai pozván, aby přednesl několik slov při rekvie

Elena Bergogliová, nejmladší sestra papeže Františka, a Mons. Georg Ratzinger, starší bratr emeritního papeže Benedikta XVI., se sešli v nové publikaci německého historika Michaela Hesemanna, představené nedávno v Mnichově.

Mons. Georg Ratzinger označuje odstoupení svého bratra z úřadu jako „skutečné osvobození“. Podle jeho slov k němu nevedla ani aféra *vatileaks*, ani strach z možného akutního onemocnění. Opravdovým důvodem byly ubývající síly, neboť petrovský úřad dnes klade mnohem vyšší nároky než před půl stoletím, míní 89letý Mons. Ratzinger. Dále soudí, že jeho starší bratr svého nástupce příliš dobře neznal. „Dříve o něm nikdy

nemluvil,“ vysvětluje a dodává: „Papež František vůbec není námětem našich nynějších rozhovorů, neboť můj bratr mu sebemenším způsobem nechce působit obtíže. Vím ale, že si jej váží,“ uzavírá emeritní řezenský dómský kapelník.

Maria Elena Bergogliová je přesvědčena, že její bratr znamená revoluci pro Evropu a vůbec celý svět: „Kdo chce změny, musí se nejprve změnit sám. Tento proces postupuje jen pomalu.“ – „Když bratr cestoval na konkláve, vůbec mu nepřišlo na mysl, že by mohl být sám zvolen. Osobně dával přednost někomu ze čtyř františkánských kardinálů,“ vysvětluje 64letá papežova sestra.

Podle www.radiovaticana.cz

em vedle zřícenin katedrály v Urakami. Kristovo zabití na Kalvárii mu objasnilo „holokaust“ z Nagasaki a dalo mu smysl: „Ráno 9. srpna vybuchla atomová bomba nad naším předměstím,“ řekl. „V jediném okamžiku bylo 8000 křesťanů povoláno k Bohu... Okolo půlnoci toho večera se vznítily naše katedrály a vyhořely. Ve stejném okamžiku zveřejnil jeho majestát, císař, svoje rozhodnutí... Císařský výnos byl 15. srpna oficiálně uveřejněn a na celý svět zazářilo světlo míru. 15. srpna je také velký svátek Nanebevzetí Panny Marie. Ne nadarmo jí byla zasvěcena katedrála v Urakami... Neexistuje hluboké spojení mezi zničením tohoto křesťanského města a koncem války? Nebylo Nagasaki vyvolenou obětí, neposkvřněným beránkem, který byl přinesen na obětní oltář holokaustu, usmrceným za hříchy všech národů během druhé světové války?... Budme vděční za to, že bylo Nagasaki vyvoleno!“

Roku 1947 donutila nemoc Takašiho ulehnout na lůžko v jeho chýši. Musel se

Takaši Nagai píšící na tabulku ve společnosti svých dvou dětí

vzdát své profesury a byl bez příjmu. Tak začal psát vleže na zádech na kreslicí prkénko, jaké používají školáci. Zůstala mu ke psaní často jenom noc, protože ve dne přicházelo mnoho návštěvníků. Ale neprojevoval vůči nim netrpělivost: „Unavuje mě to, ale když jste tak milí a přicházíte sem, musím vám nalít do srdce trochu radosti a povyprávět vám o naší katolické naději.“ Za těchto podmínek napsal a uveřejnil za čtyři léta 15 svazků. Jaký cíl si vytkl v těchto spisech? Ve slavnostním přesvědčení, že trvalý mír se dá zřídit jenom v duchu lásky, která se zrcadlí v katolické nauce, považoval za své poslání šířit křesťanské poselství.

V dubnu 1951 se stal Nagai obětí krvácení do mozku. Zemřel 1. května, na začátku Mariina měsíce. Takaši Nagai byl pohřben vedle své ženy. Na svůj pomník si vybral tento nápis: „Jsme služebníci neužiteční. Udělali jsme to, co jsme byli povinni udělat.“ (Lk 17,10)

Z VISION 2000 - 4/2013 přeložil -mp-

Nagaiho domek v Nagasaki

Na slovíčko

„I kdybyste učitelů měli na tisíce, otců mnoho nemáte,“ píše Apoštol. A podtrhuje otcovskou roli, když říká: „Bolestně vás rodím...“ – píše o těch, jež přivedl ke křtu, k bířmování, ke stolu Páně, k přijetí kněžských a biskupských svěcení, aby se spolu s ním stali jako misionáři nositeli tradice živé víry, svatodušní víry v Církvi.

Tehdejší i současná společnost má šanci slyšet a přijímat tuto tradici, právě toto pojetí otcovství, do „svého“ prostředí, které se nachází v Evropě i dalších částech světa v hluboké krizi. Schází totiž především na rovině duchovní. Chybí schopnost „rodit“ nové křesťany, chybí schopnost s pevnou a láskyplnou otcovskou rukou – zračící prodlouženou ruku Otcovu – vést, vychovávat a nechat tříbit nové silné osobnosti křesťanů, světce katolické církve. Bolestně je, že nejsme svatí. Dobrý otec a uměřený kult otcovství léčí tuto bolest společností, na niž jako na svou infekční chorobu vymírá; v prostředí, které tento duchovní „atavismus“ neztratilo, zaznívá radostný „halas“ z duchovní rodiny, která se shromažďuje v kostelích a kaplích: slyšíme hlasy, zpěv, modlitby, chvalozpěvy a duchovní písně z úst starých, dospělých, ale i mladých a dětí. Farnost žije a Duch Svátý v ní rodí nové generace křesťanů. Nejsou výjimečné „farní příběhy“ z našeho misijního území, kdy kostel či kaple na spadnutí a na zavření, naplnil „nový lid“: rodiny s dětmi, „nové“ tři, čtyři generace křesťanů, kteří toto duchovní otcovství zažili a šíří dále.

Netřeba zdůrazňovat, že pozemská plodnost otcovství, úcta k němu a schopnost k němu vychovávat chlapce, a dokonce i mladé muže, má svůj základ a oporu právě v otcovství duchovním. Pak vůbec není divu, že se u takto zralých mužů, manželů a otců projeví jejich úcta k duchovním otcům.

Kněz a biskup, nesoucí a rozvíjející toto duchovní otcovství, je přijímán v takovém společenství jako přítel, lépe

řečeno, jako člen rodiny, který zvláštním způsobem reprezentuje plodnou lásku Otce, jenž nám ve svém Synu dává věčný život právě v rodině, v rodině Božích dětí, v Církvi.

Toto trinitární tajemství víry vyjadřuje oslovení.

Křesťané v arabských zemích dokonce neoslovují s touto přátelskou důvěrou a posvátnou úctou kněze „otče“, ale „abúná“ – „naš otče“. O svém knězi také ve svém vyjadřovacím úzu jako o „našem otcí“ hovoří. Vyjadřují tak rozměr duchovního otcovství na úrovni osobního spirituálního rodinného vztahu a současně vyjadřují jedno z trinitárních tajemství Církve, které by protestantské oslovení kazatelů „bratře“ popíralo.

Krise společnosti se projevuje krizí otcovství. Máme vzor Otce vlasti na českém trůnu, vzor Otců, kněží misionářů, od svatého Petra, přes svatého Ambrože a Augustina, svatého Otce, k nimž se dnes hlásí Evropa, Cyrila a Metoděje, kněze misionáře katolické reformace po Tridentském sněmu, až po Otce, kteří v době pronásledování vedli k niterné víře.

Krise otcovství se projevuje i zde – odcházejí kněží, kteří nesplnili svůj celoživotní úkol: být ve stopách apoštola Pavla těmi, kdo se starají o znovuzroze-

ni, dětství a dospívání lidské duše a vedou ji ke zralosti. Tehdy se mají bývalí katechumeni zodpovědně rozhodnout pro manželství či zasvěcený život a zůstat věrni. I podpora na této cestě patří k jejich kněžské roli. Tak je povolal Bůh. Ti, kteří zklamali očekávání druhých, vzdali především poslání, které jim svěřil Bůh.

Pravdou je, že i oni sami mohli doplatit na chatrnou či nulovou duchovní výchovu a vedení. Mohli doplatit na „doprovázení“, kterého se jim mohlo dostávat místo kvalitní katolické výchovy a vzdělání.

Naproti tomu, otevřeme-li klasické příručky pro formaci od duchovních Otců, poustních Otců, poustevníků, mnichů z cenobitských klášterů, „formátorů“ z biskupských a farních škol, které prožily a prožívají v Evropě pochopitelné pronásledování, nabízí se nám názvy jako „Soustavné vedení duší“, „Stručná asketika“, „Úvod do mystiky“... názvy, které v těch, kdo dali přednost doprovázení na duchovní cestě, vzbuzují oprávněný odpor, emoce. Ty emoce, které touží být vloženy do žitého tajemství kněžské a biskupské ordinace a konsekrace, kterou nám v apoštolských dobách Církve dotvrzuje už jejich první generace, již výstižně charakterizuje duchovní otcovství svatého Pavla, jenž se neostýchá svým „farníkům a diecézánům“ říci: „Bolestně vás rodím...“

P. Oldřich

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky; nyní sedí po pravé straně Božího trůnu. Myslete na toho, který snesl, když mu hříšní lidé prudce odporovali, abyste neumdlévali a vnitřně neochabovali. Vždyť jste v boji proti hříchu ještě nekladli odpor až do krve.

Evangelium – Lk 12,49-53

Ježíš řekl svým učedníkům: „Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si

přeji, aby už vzplanul! V křest mám být ponořen, a jak je mi úzko, než bude vykonán!

Myslíte, že jsem přišel dát mír na zemi? Ne, říkám vám, ale rozdělení. Od nynějška totiž bude rozděleno pět lidí v jednom domě: tři proti dvěma a dva proti třem. Budou rozdělení otec proti synovi a syn proti otcí, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaze a snacha proti tchyni.“

Všechno zůstává stejné – a přece zcela jiné

Kdo se vydá na cestu živé víry, zůstává tímž člověkem, v téže rodině, v tomtéž povolání – a přesto dojde skrze Krista k proměně, která čistě světsky nemůže nastat sama od sebe a člověk díky ní přesáhne sám sebe.

Víra znamená postavit se ke Kristu tak, že se On stane základem celé lidské bytosti, začátkem a cílem života, silou a měřítkem všeho. To, jak je toho někdo schopen, záleží na jeho věrnosti a síle k oběti; proto dělá věřící dobře, když nejen říká, že je křesťanem, ale snaží se jím také být.

Čím více jím bude, tím více se mu budou otevírat dveře bytí. Bude uchvácen přechodem, oním pohybem vzhůru, který se neustále uskutečňuje v Kristu. Pán řekl: „Já jsem cesta, pravda a život.“ (Jan 14,6) Hloubku těchto slov nelze vyčerpávat; ale myšlenka, která nás možná zaměstnává, otevírá dobrý přístup: „Cesta“ je překročení bytí, které Bohočlověk nejen uskutečňuje, nýbrž je, a do kterého vtahuje i člověka, který, když v Něj věří, k Němu přijde. Věřící, když věří v Krista, jde „cestu“; cestu jedinečně podstatnou, ze zajetí světa ke svobodě nového bytí v Bohu.

Tím není míněno nic magického: Žádné ochabnutí skutečnosti, žádné obcházení hranic. Také žádné tajuplné zážitky a nezvyklé iniciace, nýbrž něco zcela skutečného a upřímného. Tak upřímného a tak skutečného, jako to, že se Bůh stal člověkem.

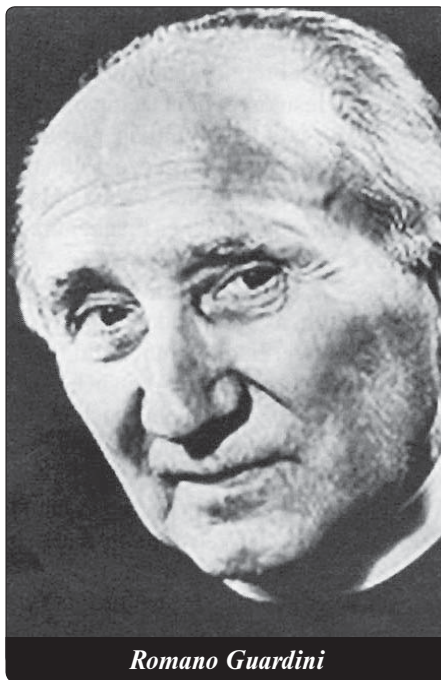
Na skutečnostech, z kterých se život skládá, se bezprostředně nic nemění. Nadání zůstávají stejná; zdraví a nemoci také. Rodina, sociální postavení, majetek a povolání jsou tak, jak jsou. Den, okolí lidí s jejich situacemi plní tytéž úkoly jako doposud. Všechno zůstává ve své skutečnosti – a přesto se otevírají dveře. Přechod, proměna v Kristu je možná.

Jak to popsat? Když někdo žije s lidmi, kteří jsou mu přisouzeni, zároveň ale myslí na Krista, pokouší se Mu rozumět, s Ním mluvit – pak bude komunikace s oněmi lidmi jiná. Nedostane nad nimi tajuplnou moc, nebo že by v jeho blízkosti ztratili své chyby. Možná se nestane nic víc, než že bude postupně trpě-

livější, chápající, laskavější; ale také jasnější, jen tak lidem nenaletí, získá něco na způsob rozlišování duchů v podstatném, ať je v ostatním jakkoli málo šikovný. To všechno ale ještě nevyovídá o skutečnosti, neboť takto to říci nelze. Člověk se stává prostě jiným ve směru, kde je Kristus. Věřící zůstává také ve své denní práci stejným ekonomem, poštovním úředníkem nebo lékařem. Je třeba vykonávat tytéž věci. Stroj nebude v jeho rukách silnější než u jiných a nemoc nebude jednodušší než jindy.

Pokud ale svou práci vykonává a zároveň žije s Kristem, jedno spolu s druhým, bez toho, že si vůbec přechodu mezi oběma povšimne, v něčem jde kupředu. Třeba bude vážnější a zodpovědnější, zároveň ale ztratí falešný odhad práce a uvidí ji takovou, jaká ve skutečnosti je. To všechno platí i pro starosti a bolesti a všechny nouze tohoto světa. „Látka“ života zůstává stejná, a přesto je něco jinak, jen to uniká slovům.

Samo o sobě to nelze říci; mluvit lze jen o věcech z tohoto světa: že zde musí-

Romano Guardini

me snášet nemoci, tam překonat ztrátu, potom je opět zrušeno nepřátelství a že všechny ty věci se v Kristu stávají jinými.

Toto „být jiné“ vidíme jasněji, když přemýšlíme o těch, kteří to heroickým způsobem již vykonali, o svatých. Samozřejmě my to uvidíme teprve po čase, neboť ti, kteří vedle nich žili, pracovali a bojovali, si mnohdy ničeho nevšimli nebo na ně nenarazili.

Pohlédneme-li ale zpět, můžeme často rukama uchopit, co tomu předcházelo: jak tito lidé pomalu povstávali z prvního, vlastního nasazení. Svatý nevytvořil kolem sebe nové poměry a nevytvořil ze sebe novou bytost. Upřímnost a skutečnost bytosti zůstala, ba co víc, přímá a celá. Nikdo nebere skutečnost tak vážně jako svatý, vždyť každá „fantastika“ by pro něj byla neúprosnou pomstou.

„Být svatý“ znamená, že se skutečného člověka osvobodí sám od sebe, do skutečného Boha. Ale musí se skutečně osvobodit, a ne se v zahalené formě vrátit v cíli k tomu, co na začátku opustil. Osvobodit se ve víře. Ne s „rozkošemi“ a „iniciacemi“, nýbrž v Kristu.

Svatí jsou ti, kteří vcházejí do přítomnosti Kristovy, prožívají jeho život a z jeho lidství stoupají do jeho božství. Na těchto objevujících se postavách vidíme zřetelněji, co čeká také nás. Schovaný, zmatený, neustále odmítán a zlomen, a přesto skutečný. Skrze Krista je možný křesťan. Skrze něho, člověka osobou sjednoceného v Bohu, výrazným překročením ze světa do Boha, může se člověk milostí, přesahující spásou, stát dítětem Božím.

Samozřejmě, je třeba tomu věřit: Proti neustálým námitkám vlastní slabosti; proti námitkám světa, které se zde k tomu samy připojují a popírají víru. Neboť dokud existují křesťané, je na světě bezpráví. Svět nárokuje si sám sebe nemůže strpět, že existují křesťané, protože nemůže strpět, že existuje Kristus. Možnost být křesťanem musí existovat i navzdory světu, a tím, že je tato víra opravdově vykonávána a udržována, je svět již „přemožen“.

Z GUARDINI R. *Der Herr*, str. 534nn, Herderbücherei, Band 813 (1980)

Z VISION 2000 – 3/2013 přeložil -tk-

Eucharistický zázrak v Buenos Aires - Hostie se proměňuje v krvácející tkáň

Existuje „záračné znamení“, které zůstalo doposud v tajnosti a které se týká osobních dějin současného papeže Františka. Událo se během biskupské služby kardinála Bergoglia, a sice ve farním chrámě svaté Panny Marie, ve středu města Buenos Aires mezi čtvrtí Al-magro a Caballito. Z rozhodnutí příslušného faráře a na přání věřících se mlčením zabránil poplašnému povyku sdělovacích prostředků. Ale přesto se „zpráva“ nyní šíří. Mlčení jako první prolomil na internetu před krátkou dobou bratr M. Piotrowski SChr pod heslem „Love one another“ (Každý miluj bližního). Krátký souhrn toho, co napsal:

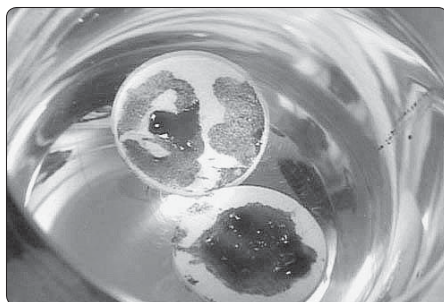
Bylo to 18. srpna 1996 v 19 hodin. Po večerní mši svaté otec Alejandro Pezet viděl přicházet jednoho věřícího, který našel Hostii (zřejmě zneuctěnou) v jednom koutě kostela. Kněz se zachoval podle předpisu a zvyku: položil „částičku“ do nádoby s vodou a uložil vše do svatostánku. Přesto však, několik dní potom, 26. srpna, s úžasem zjistil, že Hostie, místo aby se ve vodě rozpustila, se proměnila v zakrvavenou tkáň. Farář tedy, podle kronikového záznamu Piotrowského, uvědomil tehdy světicího biskupa Bergoglia i kardinála Antonia Quarracina, sídelního ordináře v Buenos Aires. Dostal od něho pokyn vyfotografovat, co se událo, a uložit vše ve svatostánku.

„Srdeční sval“

Zanedlouho se prelát Bergoglio stal arcibiskupem v Buenos Aires. Když uviděl, že nezůstalo stopy po rozkladu částičky Hostie ve vodě, rozhodl se dát provést analýzu tajemné částičky. K tomu se přikročilo dne 5. října 1999. Přítomni byli zástupci biskupa a Dr. Castanon, který vyňal vzorek kousku masa a poslal jej do americké laboratoře, která nevěděla o jeho původu. Tam (v USA) Dr. Frederic Zugiba, kardiolog a soudní znalec, zjistil, že se jedná o lidskou tkáň.

Podle toho, co píše Piotrowski, zjistil překvapující výsledek rozboru: „Analyzovaný vzorek je část srdečního svalu, odebraná ze stěny levé srdeční komory

v blízkosti chlopní. Tento sval zodpovídá za kontrakce (smršťování) srdce. Je třeba mít na paměti, že levá srdeční komora čerpá krev všem lidským údům. Zkoumaná srdeční komora je ve stavu zánětlivém a obsahuje vysoký počet bílých krvinek. To znamená, že srdce bylo živoucí v okamžiku odebrání vzorku, kdežto bílé krvinky umírají vně živého organismu. Ba

co víc, tyto bílé krvinky pronikly do tkáně, což ukazuje, že srdce zažilo těžké napětí, stres, jako by jeho nositel, pacient, byl terčem, zasaženým těžkými údery.“ Svědky této analýzy byli dva Australané, novinář Mike Willesee a advokát Ron Tesoriero, kteří položili otázku, jak dlouho by se mohly udržet naživu bílé krvinky, kdyby náležely kousku lidského masa uchovaného pod vodou. Odpověď zněla: „Pár minut.“ Když se Dr. Zugiba dozvěděl od oněch dvou Australanů, že zkoumaná hmota byla uchovávána jeden měsíc pod vodou a tři roky ve vodě destilované, byl ohromen. Ještě více se podivil, když se od doktora Castanona dozvěděl, že ten kousek lidského srdce byl původně Hostií, čili částičkou posvěceného chleba. Poděšení se tázali, jak bylo možné, že úlomek Hostie se stal kouskem lidského srdce. A ještě více, jak takový předmět nálezu, pocházející z roku 1996, zřejmě z člověka právě zemřelého, zůstal živý ještě o tři roky později.

Piotrowski v článku pokračuje vyprávěním o povyku, jaký tato zpráva vyvolala v Austrálii, kde dva zmínění Australané začali šířit a vysvětlovat celou událost.

Tento článek začal v minulých dnech obíhat ve sdělovacích sítích, v překladu, i v katolických médiích a vyvolává hluboký dojem. Proto jsem si i já vše ověřil na mís-

tě, přímo v Buenos Aires, a objevil jsem, že historie budí ještě větší rozruch, i když s několika rozličnostmi v podrobnostech.

Ve skutečnosti „znamení“ je mnohem více než jedno, a začala v květnu 1992. Ve stejném měsíci a roce byl Jorge Bergoglio jmenován světicím biskupem v Buenos Aires. 1. května toho roku našli dva úlomky Hostie na korporále ve svatostánku. Na pokyn faráře je dali do nádoby s vodou a uložili ve svatostánku.

Dny plynuly, ale částičky se ve vodě nerozpouštěly. V pátek 8. května zpozorovali, že dvě částičky Hostie nabývají odstín červené barvy krve. V neděli 10. května při večerních mších svatých zpozorovali kapky krve na pateně, na kterou pokládají proměněnou Hostii. V neděli 24. července 1994 když kněz sloužící eucharistickou obětí vysunoval kalich uchovaný ve svatostánku, zpozoroval, že stékala kapka krve po vnitřní stěně svatostánku.

Po těchto „znameních“ došlo k srpnovým událostem v roce 1996, o nichž jsme již mluvili. Ale jak jsme si ověřili, nezačínají 18., nýbrž 15. srpna, na svátek Nanebevzetí Panny Marie. Když si potom uvědomili neslýchanou metamorfózu, proměnu částičky Hostie, uvědomili přímo arcibiskupa Quarracina. Byl to on, jenž doporučil nejvyšší mlčenlivost a ohleduplnost, vydal směrnice pro uchování úlomků částičky Hostie a nařídil sepsat záznam události, pořídit fotografie všeho a vykonat hlubší výzkumná studia. Všechno pak poslali do Říma.

Jaká zkoumání byla provedena? V roce 1992 analýzu krve provedla místní lékařka s farnicemi a jinými hematology. Bylo zjištěno, že se jedná o krev lidskou. V roce 1999 – na základě údajů mnou ověřených – arcibiskup Bergoglio, který se případem začal zabývat teprve v červnu 1997, jakmile se stal arcibiskupem koadjutorem arcidiecéze, svolil provést hlubší analýzu v USA v obou případech, a to jak toho z roku 1992, tak toho z roku 1996. Vše se odehrálo v roce 2000. Analytická vyšetřování byla provedena v Kalifornii postupem uplatněným ve vyšetřováních vedených FBI.

Další zajímavost se týká vzorku z roku 1992, který obsahoval dokonce útržky lidské kůže. Následně byl vykonán rozbor v laboratoři v New Yorku s úžas budícím výsledkem, známým z rozboru vzorku z roku 1996.

Je zřejmé, že každý eucharistický zážitek (a událo se jich během staletí mnoho) je pro katolíky znamením velkého zážitku, který se děje každý den ve všech katolických chrámech: totiž proměnění chleba a vína v Kristovo Tělo a Krev.

Nezničitelně vtisknuta stopa

Nyní se už začínají zvedat hlasy některých, které obviňují (na základě nepřesných informací) biskupa Bergoglia z toho, že „snižoval význam tohoto případu“ a že se neoháněl vytrubováním zážitku.

Je naopak jasné, že on ukázal a dosvědčil už při této příležitosti své drahocenné vlastnosti a hodnoty jako pastýř duší. Především to byl arcibiskup Quarracino, který spravoval celou záležitost v prvních letech a doporučoval opatrnost a rozvážnost. Bergoglio pak zachovával směrnicí připravené bývalým Svatým oficiem a obsažené v dokumentě „Rozlišování mezi objeveními a zjeveními“ z roku 1978. Nařídil pak všechny vědecké rozboru, aby se pochopilo, co se vlastně událo a – popřává sluchu vůli farnosti, tam, kde se události přihodily, žít bez divadelního povyku právě ony tajemné skutečnosti – pomáhal společenstvu pochopit je v rámci víry Církve a sytit je eucharistickou zbožností.

On sám tam chodil několikrát za rok vykonat svatou hodinu eucharistického klanění. Ta se postupně stala trvalou adorací a nyní už zasahuje stále více rostoucí počet farníků.

„Stopa“ je znamením, že „Kdosi“ tudy prošel. A přáním kardinála Bergoglia bylo, aby všichni, kteří se přicházivali klanět Pánu tam Přítomnému, si uvědomili, že On se přibližuje ke každému, že vstupuje do života každého jednotlivce a že zanechává ve všech svou „stopu“. Potom kardinál vyzýval, aby nepřeměňovali onu adoraci v nějaký obřad, ale aby se dojímalí a žasli nad Ježíšem a žádali Jej, aby zanechal svou nevyhladitelnou „stopu“ v jejich vlastních srdcích.

Z „Libero“, Řím, 27. června 2013
Přeložil jp

Uvalena mimořádná správa na františkány Neposkvrněné Panny Marie

Svatý stolec prostřednictvím Kongregace pro společenství zasvěceného života rozhodl o uvalení mimořádné správy na řeholní kongregaci Bratří františkánů Neposkvrněné Panny Marie. Toto řeholní společenství založil roku 1970 minorita P. Stefano Manelli a potvrzeno bylo roku 1990, resp. 1998. V posledních letech toto společenství slavilo eucharistii převážně podle tradiční latinské liturgie dle misálu z roku 1962. Nynější mimořádná správa řádu má podle vyjádření vatikánského dikasteria přispět k ochraně bratrské jednoty tohoto řeholního společenství, má podpořit patřičnou řeholní formaci a organizaci apoštolských aktivit.

Uvedené rozhodnutí následovalo po kanonické vizitaci řádu. Ta byla zahájena před rokem na žádost, která vyšla z nitra společenství. Mimořádným administrátorem ve funkci „apoštolského komisaře“ byl jmenován kapucín P. Fidenzio Volpi. Bratři mají od této chvíle slavit eucharistii podle řádného ritu katolické církve, slavení mše podle mimořádného ritu bude od této chvíle podléhat výslovnému povolení patřičného představeného, což se týká jak jednotlivců, tak komunit.

Uvedme, že po zveřejnění motu proprio Benedikta XVI. *Summorum Pontificum* zavedl generální představený a zakladatel Bratří františkánů Neposkvrněné Panny Marie ve všech komunitách řádu mimořádný ritus jako převažující v jejich mužské větvi, v ženské větvi byl tzv. starý obřad užíván dokonce výlučně. Tim se ale bratři vystavili instrumentalizaci svého společenství ze strany některých tradicionalistických skupin, řekl italskému webu *Vatican Insider* mluvčí řádu P. Alfonso Maria Bruno. V představách těchto sku-

pin se bratři měli stát prostředníky při vyjednáváních mezi Kněžským bratrstvem sv. Pia X. a Svatým stolcem, která ovšem ztroskotala. Navíc apoštolská vizitace řádu zjistila, že naprostá většina jeho členů nesouhlasí s převažujícím užíváním předkoncilní latinské liturgie, zejména v pastorační Itálii a v misijních oblastech. V některých případech totiž nebyl starý obřad věřícími dobře přijat.

Jak se vyjádřil mluvčí františkánů Neposkvrněné Panny Marie, rozhodnutí Svatého stolce přijímají v duchu poslušnosti a jako synové církve nabízejí naprostou spolupráci v dané věci.

K případu se na dotazy novinářů vyjádřil také vatikánský mluvčí P. Federico Lombardi. Rozhodnutí vatikánského dikasteria, učiněné s vědomím papeže Františka, nemínilo protirečit dovození sloužit mši podle mimořádného ritu, které udělil Benedikt XVI. svým motu proprio. Reaguje však na napětí, které vzniklo v uvedené řeholní kongregaci ohledně otázky užívání obřadu při slavení eucharistie. Jak se P. Lombardi vyjádřil, úmyslem povolení předchozího papeže nebylo vytvářet spory a napětí, ale překonávat je. Dodejme, že papežovo motu proprio udělilo všeobecný souhlas k veřejnému sloužení tridentské mše pouze za předpokladu, že je vyžaduje stálá skupina věřících. Ve vztahu k jednotlivým řeholníkům dokument neumožňuje naříditi slavení mše podle starého ritu ve jménu poslušnosti.

Proti rozhodnutí Svatého stolce ohledně Bratří františkánů Neposkvrněné Panny Marie již v tradicionalistických kruzích vznikla nesouhlasná internetová petice. Sami bratři ji ale důrazně odmítli.

Česká sekce Rádia Vatikán,
3. 8. 2013

„Když se modlíte, zůstane vaše srdce čisté“

Aby mediální záplava neutopila v dítěti Boží jiskru

Od mládí jsou dnes děti zaplavovány množstvím obrazů, které se usazují v jejich srdcích a odcizují je Bohu – to je vážná výzva k tomu, aby se tím rodiče zabývali.

Když se dívám na děti, které chodí do školy okolo našeho domu, ptám se mimoděk: Jak se to líbí Ježíši? Co to dělá jeho Srdci, když musí přihlížet tomu, jak tyto děti se sotva něco o něm dozvídají, nebo jenom tak mimochodem? Jak je jeho Srdci, když musí přihlížet, jak se denně rodí na svět děti, které jsou snad ještě pokřtěny, a sotva otevrou své oči, proudí kolem nich tisíce obrazů, tónů a slov? Neprocházejí jenom kolem, ale pronikají do nich, do jejich srdcí a mnohé z těchto obrazů v nich zůstanou zachyceny, visí jako lepkavé hadry na jejich duších, často po celý život.

A když děti vyrůstají, nemohou už být bez mobilů, iPhoneů, bez počítačových her, PC, bez internetu, bez hluku a obrazů. Řítí se na ně stále více obrazů. A jsou to mnohé špatné, nemravné, ohavné obrazy, obrazy z pekla. To božské v srdcích dětí, ten malý, Bohem stvořený ráj v nich, hebký dech milosti je už jako by setřen. Tak se jemné klíčky víry, touhy po Bohu a božské lásce, které byly ve křtu vloženy do duše, brzo utopí jako osivo na jaře, když po mnoho týdnů jenom

prší. To svaté už sotva najde místo, kde by se mohlo usadit. Ano, tak se v mnoha dětech utvoří už brzo odpor vůči všemu svatému a čistému. Rodiče jsou pak překvapeni, že jejich dorůstající děti nechtějí už o Bohu nic vědět. **Nezpozorovali, že Duch Svátý v srdcích jejich dětí musel ustoupit duchu nečistoty.**

Také farář v knize Georgese Bernanose „Deník venkovského faráře“ se zamýšlí nad touto temnou oblastí dětské zkušenosti – touto osamocenou vydaností dorůstajícího dítěte temným mocnostem pudů a duševních pochodů. Jednou si poznamenal: „Velmi brzy jsem zahlédl pravou tvář neřesti, a i když jsem měl v hloubi duše velký soucit s těmito ubohými dušemi, je ten obraz, který jsem si bezděčně udělal o jejich neštěstí, skoro nesnesitelný. Krátce řečeno, smilstvo mi nahání strach, zvláště necudnost dětí...“

Farář pak uzavírá, že dospělí skoro vůbec nechtějí vidět, co je „do očí bijící“. Nazývá toto odhlížení „tváří v tvář určitých znamení“ jejich dětí a mládeže jako opovrženíhodné chování, protože právě tady slaví zlý smutek svůj počátek, truchlivost, depresivita, která pak zahluje člo-

věka často na celý život. A pokračuje dále: „Já jsem poznal truchlivost také velmi brzy a nevzepěl jsem se proti hlouposti a nespravedlnosti, s níž celý svět s takovou tajemnou truchlivostí dítěte zachází. Zkušenost nám bohužel ukazuje, že existuje zoufalství dětí. A démon strachu je, věřím, v podstatě démonem smilstva.“

Člověk cítí z těchto několika řádků rozčilení, které tento venkovský farář pocítuje po 20, 30 letech, on, který teď jako farář denně ve své farnosti prožívá, co zažil sám tragicky jako dítě – truchlivost, která vyvěrá z necudnosti a kterou s sebou mnozí dospělí vlečou, aniž by věděli, odkud přichází.

Když Matka Tereza dostala svoje druhé povolání, totiž aby šla k chudým a dětem, slyšela ve svém nitru hlas bolesti naplněného srdce. Byl to Ježíš, který jí řekl: „Moje malá, přiveď duše ke mně. Přiveď duše ubohých malých dětí z ulice ke mně. Jak mě zraňuje, kdybys jenom věděla, když vidím tyto ubohé děti pospíšené hříchem. Toužím po čistotě jejich lásky. Kdybys odpověděla a darovala mi tyto duše, vytrhla bys je ze spárů ďablových. Kdybys jenom věděla, kolik dětí kaž-

Neexistuje životní kříž, který by Kristus nesdílel s námi – dokončení ze str. 2

On nám dává naději a život. Z kříže, nástroje nenávisti, ztroskotání a smrti, učinil znamení lásky, vítězství a života.

První název Brazílie zněl „Země svatého Kříže“. Kristův kříž tu byl před pěti sty lety zasazen nejen na pláži, kde přistáli její objevitelé, ale také v dějinách, v srdci a v životě brazilského národa a mnoha dalších národů. Krista trpícího cítíme blízko jako jednoho z nás, který sdílí naši životní cestu až do krajnosti. Neexistuje životní kříž, ať malý nebo velký, který by Pán nesdílel spolu s námi.

Ale Kristův kříž také vyzývá k tomu, abychom se nechali nakazit touto láskou, učí nás, abychom se na druhé dívali vždy

s milosrdenstvím a s láskou, zvláště na ty, kdo trpí, kdo potřebují pomoc, kdo čekají na pouhé slovo, na lidské gesto. Kříž nás učí vycházet ze sebe samých, jít druhým naproti a podat jim ruku. Kolik tváří jsme viděli na křížové cestě, kolik tváří doprovázelo Ježíše na jeho cestě na Kalvárii: Pilát, Šimon z Kyrény, Panna Maria, jeruzalémské ženy... Dnes se tě ptám, komu z nich se chceš podobat? Chceš být jako Pilát, který nemá odvahu jít proti proudu a zachránit Ježíšovi život, a proto si nad ním myje ruce? Jsi jeden z těch, kdo si myjí ruce, předstírají neznalost a stáčí zrak opačným směrem? Nebo jsi jako Šimon z Kyrény, který pomohl Ježíši nést

onen těžký kříž, jako Panna Maria a ženy, které neměly strach doprovodit Ježíše s láskou a něhou až do konce? Kým chceš být – Pilátem, Šimonem, nebo Marií? Ježíš se na tebe dívá a ptá se: Pomůžeš mi nést kříž? Bratře, sestro, co Mu ve své síle mládí odpovíš?

Draží mládí, přinášejme na Kristův kříž naše radosti, naše trápení, naše neúspěchy. Nalezneme otevřené srdce, které nás chápe, které nám odpouští, miluje nás a žádá nás, abychom stejnou láskou vnášeli do našeho života, abychom stejně milovali naše bratry a sestry.

*Přeložil Petr Havlíček SJ,
Česká sekce Rádía Vatikán*

dý den propadá hříchu... Po nich toužím - miluji je. Chceš se zdráhat?"

Tak se tedy cítí Ježíš, tak to prožívá jeho Srdce, když se dívá na své děti! Je to pro nás otupělý smysl nepředstavitelná Ježíšova bolest, když musí přihlížet, jak lehkovážně mnozí rodiče zacházejí se sváděním svých dětí a se skrytou truchlivostí tolika dětí, z nichž mnohé propadají zoufalství a sebevraždám.

A když my také nevidíme a nechceme vnímat, dokonce se nad tím pobuřujeme, když se nám říká: Také mnohé naše děti, které vyrostly v blahobytu a mají všechno, co jim rodiče mohou dopřát v komfortu a materiálních věcech, jsou „děti ulice“, o nichž Pán říká, že ho zraňuje, „když vidí tyto ubohé děti pošpiněné hříchem“!

Co můžeme dělat? Co musíme dělat? Můžeme vůbec ještě něco dělat? Ano, určitě můžeme něco dělat! Záplavu obrazů, která dnes obklopuje naši mládež, nemůžeme zadržet, to udělá mocnější ruka. Nemůžeme ani děti uchránit přede vši špinou, to nebylo možné v žádné době. Ale Matce Tereze bylo řečeno, co máme dělat, v dalším obraze to bylo řečeno jí i nám:

„Viděla jsem velké množství lidí - mnoho různých lidí - velmi mnoho chudých a děti tam také byly. Všichni drželi ruce nahoře a vztahovali je ke mně - stála jsem uprostřed nich. Volali: »Pojď, zachraň nás, přiveď nás k Ježíši!«

Zase tito mnozí lidé - v jejich tvářích bylo poznat velké starosti a utrpení. - Já jsem klečela vedle naší Milé Paní, která se na všechny dívala. Neviděla jsem její tvář, mohla jsem ji ale slyšet mluvit: »Starej se o ně - oni patří mně - přiveď je k Ježíši, přines Ježíše k nim, neboj se, Ježíš a já budeme s tebou a s tvými dětmi.«

Tady jsou čtyři věci, které máme dělat:

• „*Starej se o ně!*“ Rodiče mají mít pro děti bdělé oko, být jim nablízku, mají s nimi mluvit o jejich povahových rysech, nechat je o samotě v obtížné době puberty, ale přátelsky stát na jejich straně, stále s nimi mluvit o správném zacházení s médii, vychovávat je k tichosti, dělat všechno, čím mohou děti bránit také fyzicky (dětské pojistky na TV, kontrola, žádný počítač, televizor v dětském pokoji...).

• „*Ony patří mně - přiveď je k Ježíši.*“ Rodiče mají svoje děti zasvětit Matce Boží a toto zasvěcení se svými dětmi

Dát život dítěti - neznamena to vystavit je očekávanému utrpení? Zvláště v tak ohroženém světě?

Strach z budoucnosti, starost, že nebudeme moci dítěti poskytnout všechno a ochránit je od nejhoršího, nejsou to dnes příčiny nízké porodnosti v Evropě? Ale jsou ještě jiné důvody: Mnoho párů setrvává po léta ve stavu prozatímnosti, jiní, kteří upustili od manželství, se rozcházejí. Tato nejistota není dobrou živnou půdou pro zvětšení rodiny. Nedají se podceňovat ani ekonomické náklady, které dítě s sebou přináší.

(...) Máme se takovými starostmi rozptylovat? Ano i ne. Život není klidně plynoucí tok. Má se hlásat lidská moudrost a říkat, že dobré momenty převažují nad těmi špatnými?

Má se spíše přirozený realismus doplňovat nadpřirozeným. Těžký život, omezený život, dokonce zpackaný, zlomený život - všechno to existuje. A bude vždycky existovat. Ale vždycky je to život! Život samotný. Je to první dar, který umožňuje teprve všechno další. Každý má svůj příběh, s dobrem i se zlem.

Ale nejprve je tu dar života. Talenty, dary, úspěchy, všechny tyto možné a myslitelné milosti, i ty bolesti - všechno závisí na oné počáteční milosti.

(...) V základě vzato, neměl by náš stav světa (pravděpodobně není ani lepší ani horší než kdykoliv jindy) brzdit v našem elánu, ale spíše dávat křídla. Neměli bychom myslet na všechny předvídatelné i nepředvídatelné obtíže.

Právě proto, že potřebujeme stále nějaké změny, a tak mnoho věcí potřebuje záchranu, je naléhavě nutné, aby se život zmnohonásobil, aby se také víra, naděje a láska mohly znásobit.

(...) Vždyť lidsky viděno, nemohou muž a žena dělat nic krásnějšího, nic většího, než působit spolu s Bohem, aby na určitém místě ve vesmíru a v jednom okamžiku dějin vznikla nová bytost, která tu ještě nebyla - bytost, která bude žít od tohoto okamžiku až do věčnosti. Ti oba tím nejsou stvořiteli ve vlastním smyslu, vždyť jenom Bůh tvoří nesmrteľnou duši. Ale jsou tak intimně spojeni s průběhem toho porodu jako svědkové a jednající, že je možné označit je za spolustvořitele.

Alain Bandelier

Zdroj: Famille Chrétienne

18.-24. 8. 2007

Z VISION 2000 - 4/2013 přeložil -mp-

znovu obnovovat. Potom mají své děti přivést k Ježíši, to znamená: Dělejte všechno, aby vaše děti mohly poznat Ježíše (bohoslužby, biblické příběhy, dodatekové vyučování náboženství, křesťanský vedené dětské tábory atd.). A přivádějte je jako rodiče, třeba když jdete přes týden nakupovat, své (malé) děti stále znovu před svatostánek vašeho kostela, k živému přítomnému Spasiteli, aby jim požehnal, chránil je a uzavřel do svého srdce. A dávejte své děti stále znova žehnat knězem, pokud možno s Nejsvětější svátostí po požehnání.

• „*Učte je modlit se růženec.*“ Modlitba, především modlitba růžence v rodině, je jistě základem, ba tím nejdůležitějším, co můžete pro své děti udělat. Tam, kde není možná celá modlitba růžence, lze začít s jedním nebo dvěma desátkami. Důležité je, aby se modlitba přizpůsobila

dětem (20-30 minut), děti s trpělivostí a láskou začlenit do modlitby, když se modlí růženec celá rodina, pokud možno vždycky, nevynechat žádný den a modlitbu vykonávat zbožně.

• „*Neboj se!*“ Dvakrát řekla Matka Boží blahoslavené Matce Tereze: „Neboj se!“ To znamená: Nedej se ničím odradit, nedívej se doprava ani doleva, co ostatní dělají nebo nedělají. Říkám ti, dělej to, co já, tvoje nebeská Matka, a zažiješ podivuhodné věci. Zůstaň vytrvalá, pevná, trpělivá ve výchově a tvoje děti zůstanou u Boha, i když se někdy zdá, že nechtějí už nic vědět o Bohu.

„Rodina, která se společně modlí, zůstane spolu, a když zůstanete spolu, budete se mít navzájem rádi. Když se modlíte, bude vaše srdce čisté a čisté srdce vidí Boha.“ (bl. Matka Tereza)

Z VISION 2000 - 4/2013 přeložil -mp-

Pondělí 19. 8. 2013: 6:05 Světoznámé výšivky z Cífera **6:20** Post Scriptum s Mons. Janem Graubnerem **6:40** Odkaz předků (5. díl): Stará Voda **6:55** Poselství svatých: Matka Tereza **7:05** V pohorách po horách – Radhošť **7:15** Přejeme si... **7:30** Pro vita mundi (44. díl): Plk. v.v. František Valdštýn **8:10** Děti Haiti **8:25** Outdoor Films (6. díl) **10:00** Dopisy z rovníku **10:40** Obec Cífer **10:55** BET LECEM – vnitřní domov (24. díl): Jiří Karas **11:10** Noeland (41. díl) **11:40** Sedmihlásky **11:45** Maminčiny pohádky (17. díl): Ostrov blaženosti **11:55** Z pokladů duše: Ing. Roman Čiviš – Jak je to s tím time-managementem? [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Svítání a Peter Milenky band: Koncert naděje (1. část) **13:05** CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora (11. díl) **13:25** Dvanáct rwandských mučednic **13:45** Oko bez světla se nepotěší **15:05** Viola a Augustin Svobodovi – Ježíš a dobré víno **16:00** Obec Banka **16:10** V posteli POD NEBESY V. (7. díl) **17:00** NOEparáda (217. díl) **18:10** Salesiáni v Brazílii **18:25** Sedmihlásky **18:30** Maminčiny pohádky (18. díl): Skřítek Domácníček **18:40** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (20. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **19:00** Ukrajinská zastavení **19:20** Ars Vaticana (17. díl) **19:30** Přejeme si... **19:45** Zprávy z Věčného města: 19. 8. 2013 [P] **19:55** Z pokladů duše: Ing. Roman Čiviš – Jak je to s tím time-managementem? **20:00** Matčiny slzy **20:20** Klapka s... (61. díl): Oskarem Siebertem **21:20** Na koberečku **21:30** Pražská Loreta **22:00** P. Petr Šíkula – Víra a mládí **22:45** Jak si mě našel Antonín z Padovy **23:30** Kulatý stůl – Dopravení mladých po opuštění dětského domova.

Úterý 20. 8. 2013: 6:05 Zprávy z Věčného města: 19. 8. 2013 **6:15** Večer s osobnostmi: Svobodný člověk Václav Malý, Cesty Václava Havla, Rafael Kubelík **7:25** Káva **7:35** Budu pomáhat: Smišek **7:40** Cesta k andělům (61. díl): Marie Rottrová **8:35** To pravé srdce Evropy **8:50** V posteli POD NEBESY V. (7. díl) **9:40** Poselství svatých: Matka Tereza **9:55** P. Petr Šíkula – Víra a mládí **10:35** Cvrlikání (16. díl): Poutníci **11:40** Sedmihlásky **11:45** Maminčiny pohádky (18. díl): Skřítek Domácníček **11:55** Z pokladů duše: P. Bogdan Stepień OSPPE – Modlitba [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (63. díl): Dechovka **12:35** Zprávy z Věčného města: 19. 8. 2013 **12:45** Ars Vaticana (17. díl) **12:55** Dvanáct rwandských mučednic **13:10** Svědek naděje (4. díl): Denver a Toronto **13:40** V pohorách po horách – Radhošť **13:50** Přejeme si... **14:05** Hadath Baalbek **14:25** Kulatý stůl – Dopravení mladých po opuštění dětského domova **16:00** Cesta do turecké země (8. díl) [P] **16:20** Společně pro lepší společnost **16:50** Člověk milý... [P] **17:05** BET LECEM – vnitřní domov (24. díl): Jiří Karas **17:20** Přejeme si... **17:35** Vladyka **17:55** Sedmihlásky **18:00** Noeland (41. díl) **18:30** Maminčiny pohádky (19. díl): Tři čaromocné svíce I. **18:40** Hermie a vánoční dort **19:15** V pohorách po horách – Krúpova hoľa **19:25** Odkaz předků (5. díl): Stará Voda **19:40** Zpravodajské Noeviny (509. díl): 20. 8. 2013 [P] **19:55** Z pokladů duše: P. Bogdan Stepień OSPPE – Modlitba **20:00** Misie naživo – Haiti **21:00** Záznam koncertu pěveckého sboru Stojanova gymnázia Velehrad **21:40** Zpravodajské Noeviny (509. díl): 20. 8. 2013 **22:00** Hlubinami vesmíru s dr. Vladimírem Wagnerem, 2. díl **22:40** Zprávy z Věčného města: 19. 8. 2013 **22:50** V tieni času **23:40** Post Scriptum s Mons. Janem Graubnerem **0:05** 100 let na Svatém Hostýně: Sto let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské.

Středa 21. 8. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny (509. díl): 20. 8. 2013 **6:20** Viola a Augustin Svobodovi – Ježíš a dobré víno **7:10** Odpoledne s Olgou Polákovou **7:30** Pražská

Loreta **7:55** Hluk **8:10** Hadath Baalbek **8:30** Školy naděje **8:40** Ars Vaticana (17. díl) **8:50** Pro vita mundi (44. díl): Plk. v.v. František Valdštýn **9:30** Zprávy z Věčného města: 19. 8. 2013 **9:40** Příběhy odvahy a víry: Otec Alexander Meň (14. díl): Na cestě za Kristem **10:05** Tučín **10:20** Jak potkávat svět (5. díl): se Zdeňkem Pololáníkem **11:40** Sedmihlásky **11:45** Maminčiny pohádky (19. díl): Tři čaromocné svíce I. **11:55** Z pokladů duše: Mons. Jan Svoboda – Zastavení u křížové cesty [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Klapka s... (61. díl): Oskarem Siebertem **13:10** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (20. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **13:40** Post Scriptum s Mons. Janem Graubnerem **14:00** Na koberečku **14:10** Prorok Léčitel: Solanus Casey **15:10** Salesiáni v Brazílii **15:25** Světoznámé výšivky z Cífera **15:40** Zpravodajské Noeviny (509. díl): 20. 8. 2013 **16:00** NOEparáda (217. díl) **17:00** V posteli POD NEBESY V. (8. díl) **18:00** Zprávy z Věčného města: 19. 8. 2013 **18:10** 380. výročí příchodu Řádu piaristů **18:25** Sedmihlásky **18:30** Maminčiny pohádky (20. díl): Tři čaromocné svíce II. [P] **18:40** 100 let na Svatém Hostýně: Sto let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské **19:30** Živá historie – Hrad Strečno **19:40** Přejeme si... [P] **19:55** Z pokladů duše: Mons. Jan Svoboda – Zastavení u křížové cesty **20:00** Léta letí k andělům (59. díl): Jiří Karas **20:20** PhDr. Jiřina Prekopová, Ph.D. – Výchova ve světle tří ctností aneb Láska je tou největší **21:10** Kurzy Alfa **21:30** Až na konec světa **22:30** CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora (11. díl) **22:55** O Slunovratu **0:25** Poslány sloužit.

Čtvrtek 22. 8. 2013: 6:05 Dvanáct rwandských mučednic **6:20** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (20. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:40** Léta letí k andělům (59. díl): Jiří Karas **7:00** Odkaz předků (5. díl): Stará Voda **7:15** Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylovke **7:35** Platinové písničky (63. díl): Dechovka **8:05** Cesta do turecké země (8. díl) **8:25** Odkaz předků (5. díl): Stará Voda **8:40** Přejeme si... **8:55** Misie naživo – Haiti **10:00** Kulatý stůl – Dopravení mladých po opuštění dětského domova **11:30** Včely a Ludia **11:40** Sedmihlásky **11:45** Maminčiny pohádky (20. díl): Tři čaromocné svíce II. **11:55** Z pokladů duše: P. Pavel Semela – Eucharistie [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** O Slunovratu **13:40** Dopisy z rovníku **14:25** Přejeme si... **14:40** Pro vita mundi (44. díl): Plk. v.v. František Valdštýn **15:20** Matčiny slzy **15:40** To pravé srdce Evropy **16:00** Zpravodajské Noeviny (509. díl): 20. 8. 2013 **16:15** Svědek naděje (5. díl): Řím **16:45** V pohorách po horách – Radhošť **16:55** Pražská Loreta **17:20** Město Leopoldov **17:35** Ars Vaticana (18. díl) **17:50** Hermie a vánoční dort **18:25** Sedmihlásky **18:30** OVCE.sk: Bez kožušeka **18:35** OVCE.sk: Zatajovaný kamarát **18:40** Kus dřeva ze stromu: Olše **19:00** UNITED 2013: hlavní program večera [L] **21:45** Léta letí k andělům (21. díl): David Vávra **22:00** UNITED 2013: vystoupení skupiny Reilly/US/[L] **23:05** Stavitelé měst **23:15** UNITED 2013: Darja worship chill out [L] **0:00** Cesta k andělům (61. díl): Marie Rottrová **0:50** Libanonský odkaz.

Pátek 23. 8. 2013: 6:05 Klapka s... (61. díl): Oskarem Siebertem **7:05** CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora (11. díl) **7:25** Hlubinami vesmíru s dr. Vladimírem Wagnerem, 2. díl **8:05** Salesiáni v Brazílii **8:20** PhDr. Jiřina Prekopová, Ph.D. – Výchova ve světle tří ctností aneb Láska je tou největší **9:15** Barva lásky **9:45** Na koberečku **10:00** UNITED 2013: ranní program [L] **11:40** Sedmihlásky **11:45** OVCE.sk: Bez kožušeka **11:50** OVCE.sk: Zatajovaný kamarát **11:55** Z pokladů duše: Dominika Konečná OSF – Žít

naplno [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** Pražská Loreta **12:45** Člověk milý... **13:00** Ars Vaticana (17. díl) **13:10** Léta letí k andělům (59. díl): Jiří Karas **13:35** Svítání a Peter Milenky band: Koncert naděje (1. část) **14:35** V posteli POD NEBESY V. (8. díl) **15:25** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (20. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **15:50** Kus dřeva ze stromu: Olše **16:05** Jako hořčičné zrno (4. díl) [P] **16:50** Misie naživo – Haiti **17:55** Noeland (41. díl) **18:25** Sedmihlásky **18:30** OVCE.sk: Biele ovce **18:35** OVCE.sk: Netancuj s vlkom **18:45** Zprávy z Věčného města: 23.08.2013 [P] **19:00** UNITED 2013: hlavní program večera [L] **21:40** Zpravodajské Noeviny (509. díl): 20. 8. 2013 **22:00** UNITED 2013: vystoupení skupiny Insalvation/NL/[L] **23:05** Salesiáni v Brazílii **23:20** UNITED 2013: Modlitba Taizé [L] **0:05** V pohorách po horách – Radhošť **0:15** Probuzení Haiti **0:45** Svědek naděje (5. díl): Řím.

Sobota 24. 8. 2013: 6:05 Zprávy z Věčného města: 23. 8. 2013 **6:15** Post Scriptum s Mons. Mgr. Jiřím Mikuláškem **6:35** Svědek naděje (5. díl): Řím **7:05** To pravé srdce Evropy **7:25** Léta letí k andělům (59. díl): Jiří Karas **7:45** Poselství svatých: Matka Tereza **7:55** Noeland (41. díl) **8:25** Sedmihlásky **8:30** Hermie a vánoční dort **9:05** V posteli POD NEBESY V. (8. díl) **10:00** UNITED 2013: ranní program [L] **11:45** Velká laboratoř pro život – Italská nemocnice v Damašku **11:55** Z pokladů duše: Mons. Tomáš Holub – Jak se rozhodnout [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [P] **12:10** Jako hořčičné zrno (4. díl) **12:55** Přejeme si... **13:10** Cesta do turecké země (8. díl) **13:35** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (77. díl): Šedesát let Podluží v písni a tanci **15:00** Pražská Loreta **15:25** Platinové písničky (63. díl): Dechovka **16:00** Velká laboratoř pro život – Italská nemocnice v Damašku **16:10** Člověk milý... **16:25** Libanonský odkaz **16:45** Svatá Anežka **17:05** Probuzení Haiti **17:35** Zprávy z Věčného města: 23. 8. 2013 **17:45** Světoznámé výšivky z Cífera **18:05** CHKO Jeseníky – Praděd (12. díl) **18:25** Sedmihlásky **18:30** OVCE.sk: Biele ovce **18:40** Zprávy z Věčného města: 23. 8. 2013 **18:50** Z pokladů duše: Mons. Tomáš Holub – Jak se rozhodnout **19:00** UNITED 2013: hlavní program večera [L] **22:05** V pohorách po horách – Velký Roudný **22:15** Odkaz předků (2. díl): Pelhřimovy **22:25** UNITED 2013: vystoupení skupiny HB/FI/[L] **23:35** Budu pomáhat: Iskérka **23:45** Dvanáct rwandských mučednic **0:05** Misie naživo – Haiti.

Neděle 25. 8. 2013: 6:15 Netradičně do Svaté země: březen 2011 **7:05** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (77. díl): Šedesát let Podluží v písni a tanci **8:25** Barva lásky **8:55** Poznáte je po ovoci **10:00** RIO 2013 WYD: Mše svatá na pláži Copacabana **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Zpravodajské Noeviny (509. díl): 20. 8. 2013 **12:35** Svět ze hřbetu koně **13:05** Platinové písničky (64. díl): Dechovka **13:40** Cesta k andělům (73. díl): Petr Kliment Koutný **14:30** Budu pomáhat: Iskérka **14:37** Modra **15:05** PhDr. Jiřina Prekopová, Ph.D. – Výchova ve světle tří ctností aneb Láska je tou největší **16:00** Zprávy z Věčného města: 23. 8. 2013 **16:10** Odkaz předků (4. díl): Morávka **16:20** Hermie a Stanley na táboře [P] **16:55** Sedmihlásky (42. díl): Kravíčky, vy moje kravy a Pastě se, kravíčky **17:00** Noeland (43. díl) **17:30** V posteli POD NEBESY V. (8. díl) **18:35** Jako hořčičné zrno (4. díl) **19:20** Léta letí k andělům (59. díl): Jiří Karas **19:40** Přejeme si... **19:55** Z pokladů duše: Helena Šimoníková – Musíme léčit choroby své duše **20:00** Slavnostní koncert ze Svatého Hostýna **21:15** Misie naživo – Haiti **22:20** Návrat **22:30** Pražská Loreta **22:55** Levoča 2012 **23:05** Andělka **23:40** Ars Vaticana (18. díl) **23:50** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Bolívijská barokní hudba.

Poselství Královny míru Mirjaně

Drahé děti! Kdybyste mi jen s plnou důvěrou otevřeli svá srdce, všechno byste pochopili. Pochopili byste, s jakou velikou láskou vás zvou, s jakou velikou láskou si přeji vás proměnit – učinit šťastnými, s jakou velikou láskou si přeji učinit vás následovnými mého Syna a dát vám mír v plnosti mého Syna. Pochopili byste nezměrnou velikost mé mateřské lásky. Proto, děti moje, modlete se, neboť jen skrze modlitbu roste vaše víra a rodí se láska, díky které ani kříž není nesnesitelný, neboť ho nenesete sami. V jednotě s mým Synem oslavujete jméno nebeského Otce. Modlete se, modlete se za dar lásky, neboť láska je jediná pravda – ona vše odpouští, každému slouží a v každém vidí bratra.

Děti moje, apoštolové moji, veliká je důvěra, kterou nebeský Otec vám dal skrze mne, svou služebnici, abyste pomohli těm, kteří Ho neznají, aby se s Ním usmířili a následovali Ho. Proto vás učím lásce, protože jen když budete mít lásku, budete Mu moci odpovědět. Opět vás zvou, milujte vaše pastýře a modlete se, aby v této těžké době jméno mého Syna bylo oslavováno pod jedním vedením. Děkuji vám!

Medžugorje 2. srpna 2013

SVATÁ HORA – PROGRAM DO KONCE CÍRKEVNÍHO ROKU 2013

14. 9.	Pouť bývalých svatohorských trubačů, vokalistů a ministrantů v 9.00 hod.
14. 9.	Příbramská svatohorská šalmaj. Historická slavnost na svatohorském náměstí od 10.00 do 23.00 hod.
28. 9.	Sv. Václava – doporučený svátek. Mše svatá v 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00 hod.
1. 11.	Všech svatých – doporučený svátek. Mše svatá v 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00 hod.
24. 11.	Ježíše Krále – slavnost. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hod. Eucharistická adorace 12.00 – 15.20 hod.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na volně koncipovaný **cyklus duchovních obnov PANE, NAUČ NÁS MODLIT SE**, který má přímou souvislost s vyhlášeným Rokem víry. Duchovní obnova na téma **Chléb náš vezdejší dej nám dnes se uskuteční ve dnech 7.–8. září 2013**.

Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu. Zakončení je v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity **je nutné se přihlásit do 2. září 2013** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

17. – 24. SRPNA 2013

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 8.		PO 19. 8.		ÚT 20. 8.		ST 1. 8.		ČT 22. 8.		PÁ 23. 8.		SO 24. 8.			
Antífona	1136	1262	1150	1278	1734	1953	1722	1941	1478	1664	1213	1346	1673	1892		
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	783	881	784	883	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1734	1953	1723	1941	1479	1665	1213	1346	1481	1667		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1674	1893		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	813	914		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1735	1954	1724	1942	1654	1871	1217	1351	1674	1894		
Antífona k Zach. kantiku	711	802	1155	1284	1477	1663	1724	1943	1479	1665	1218	1351	1675	1894		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1724	1943	1724	1943	1655	1872	1218	1351	1675	1894		
Závěrečná modlitba	711	802	1476	1662	1477	1663	1478	1664	1479	1665	1480	1666	1482	1668		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	792	890		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1676	1895		
Závěrečná modlitba	711	802	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1482	1668		
Nešpory:																
SO 17. 8.																
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1736	1955	1727	1946	1660	1877	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1737	1956	1730	1949	1663	1880	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	710	801	711	802	1164	1294	1477	1663	1731	1950	1479	1666	1227	1361	711	803
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1731	1950	1731	1950	1664	1881	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	711	802	711	802	1476	1662	1477	1663	1478	1664	1479	1665	1480	1666	712	803
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Neděle 18. 8. – 20. neděle

v mezidobí

1. čt.: Jer 38,4–6.8–10

Ž 40(39),2.3.4.18

Odp.: 14b (*Hospodine, na pomoc mi spěš!*)

2. čt.: Žid 12,1–4

Ev.: Lk 12,49–53

Slovo na den: *Jak je mi úzko.*

Pondělí 19. 8. – nez. pam. sv. Jana Eudese

1. čt.: Sd 2,11–19

Ž 106(105),34–35.36–37.39–40.

43ab+44

Odp.: 4a (*Pamatuj na nás,*

Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.)

Ev.: Mt 19,16–22

Slovo na den: *Mít poklad v nebi.*

Úterý 20. 8. – památka sv. Bernarda

1. čt.: Sd 6,11–24a

Ž 85(84),9.11–12.13–14

Odp.: srov. 9 (*Hospodin mluví k svému lidu o pokoji.*)

Ev.: Mt 19,23–30

Slovo na den: *Uchem jehly.*

Středa 21. 8. – památka sv. Pia X.

1. čt.: Sd 9,6–15

Ž 21(20),2–3.4–5.6–7

Odp.: 2a (*Hospodine, z tvé síly se raduje král.*)

Ev.: Mt 20,1–16

Slovo na den: *Vzali ho, ale reptali.*

Čtvrtek 22. 8. – památka Panny Marie Královny

1. čt.: Sd 11,29–39a

Ž 40(39),5.7–8a.8b–9.10

Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přichází, Pane, splnit tvou vůli.*)

Ev.: Mt 22,1–14

Slovo na den: *Vystrojil svému synovi svatbu.*

Pátek 23. 8. – nez. pam. sv. Růženy z Limy

1. čt.: Rt 1,1.3–6.14b–16.22

Ž 146(145),5–6b.6c–7.8–9a.9b–10

Odp.: 2a (*Duše má, chval*

Hospodina! Nebo: Aleluja.)

Ev.: Mt 22,34–40

Slovo na den: *Celým svým srdcem.*

Sobota 24. 8. – svátek sv. Bartoloměje

1. čt.: Zj 21,9b–14

Ž 145(144),10–11.12–13ab.17–18

Odp.: srov. 12 (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)

Ev.: Jan 1,45–51

Slovo na den: *Uvidíš ještě větší věci.*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

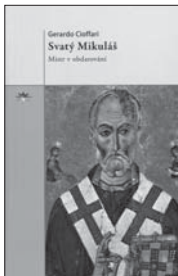
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SVATÝ MIKULÁŠ • MISTR V OBDAROVÁNÍ

Gerardo Cioffari • Z němčiny přeložil Josef Koláček • Odpovědný redaktor Michal Altrichter

Svatý Mikuláš, fantastická postava, štedrá osobnost z Myry (v dnešním Turecku), nám již od dětských let vstupuje do života. Kniha s bohatými ilustracemi objasňuje četné legendy, které se k jeho obdivuhodnému životu vážou. Autor komentuje také ojedinělou sbírku uměleckých předmětů z mikulášovské tematiky, nacházející se v italském Bari, kde je světec pochován a kde je největší výzkumné centrum jeho účty.

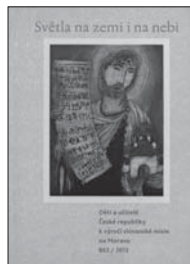
Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Brož., 132x205 mm, křídový papír, 120 stran, 170 Kč

SVĚTLA NA ZEMI I NA NEBI • DĚTI A UČITELÉ ČESKÉ REPUBLIKY K VÝROČÍ SLOVANSKÉ MISIE NA MORAVU 2013

Texty Petr Piňha

Kniha mapuje křesťanskou duchovní linii našich národních dějin kulturních i politických tím, že uvádí v chronologickém sledu české světky a jejich účty od cyrilometodějského základu až do současnosti. Obsahuje dětské kresby doprovázené krátkými texty, které napsal profesor Petr Piňha. Má resumé všech

kapitol v šesti světových jazycích. Kniha vyšla pod záštitou paní Miroslavy Němcové, předsedkyně Parlamentu ČR, Mons. Jana Graubnera, arcibiskupa olomouckého a metropolity moravského, Petra Fialy, ministra školství, mládeže a tělovýchovy ČR a Aleny Hanákové, ministryně kultury ČR.

Poustevník • Váz., 220x326 mm, křídový papír, 160 stran, 520 Kč

LITURGICKÝ KALENDÁŘ 2014

Kapesní diář s liturgickými informacemi pro církevní rok 2013/2014. Kromě přehledu svátků a památek na jednotlivé dny obsahuje také lokace liturgických čtení, odpověď žalmu a údaj o týdnu breviáře, který se právě modlí.

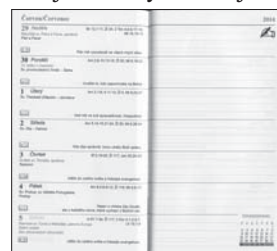
Paulínky • Brož., 85x145 mm, křídový papír, 64 stran, 48 Kč

DIÁŘ S LITURGICKÝM KALENDÁŘEM

Kapesní diář na rok 2014. Dvojstrana obsahuje jeden týden s místem na poznámky u každého dne. U jednotlivých dnů jsou pak uvedeny liturgické svátky či památky, lokace liturgických čtení a odpovědi k žalmům.

Paulínky Váz., 85x150 mm, 144 stran, 88 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.